

JEUGDSPAARACTIE 1953/54

Beste Jongens en Meisjes

Bravo! Jullie hebben het vorig jaar goed gespaard. Dat hadden we niet durven denken. 850.000 kinderen hebben gespaard. Dat zijn er veel hè! Bijna alle scholen in Nederland doen mee. Jullie school toch ook zeker? Ja, jullie hebben ons weer eens laten zien, dat je echte Nederlandse jongens en meisjes bent. Er zit pit in jullie. Dat zien we graag, want we weten nu ook, dat je later zult blijven sparen als je groot bent. Jong geleerd is immers oud gedaan.

De onderwijzers en onderwijzeressen van jullie school hebben ook goed meegeholpen. Dat vinden we fijn en we bedanken hen daarvoor hartelijk, want zij hebben er altijd voor gezorgd, dat jullie niet konden vergeten, dat je met sparen was begonnen. Wij weten dat jullie onderwijzers en onderwijzeressen jullie graag aansporen om te sparen. Dit jaar zullen zij ook weer meehelpen om jullie het sparen te leren.

Jullie weten dat we dit jaar een beetje feest hebben. We beginnen met het *VIJFDE* spaarjaar. Daarom hebben we dit jaar een echte verrassing voor jullie.

1. Jullie krijgen weer allemaal een mooi boekje. Mijnheer Marten Toonder vertelt hierin over Panda, Wammes Waggel, Joris Goedbloed en commissaris Bullie Bas. En met fijne gekleurde plaatjes natuurlijk. Dat spreekt vanzelf. Het heet: „Verkeerd Verkeer”.

Het zijn vijftien hoofdstukken. Net een grote mensen boek. Het eerste hoofdstuk krijg je tussen 1 en 15 October wanneer je iets spaart. Hoe je de andere hoofdstukken krijgt zie je op deze mooie kaft.

2. Ook heeft Mijnheer Marten Toonder nog een mooi spel voor jullie gemaakt. Hier kun je mee leren hoe je moet lopen, stappen, fietsen of motorrijden op de weg of op een drukke straat. Het heet: „Veilig-Verkeer-Spel”.

Het Bureau voor Veilig Verkeer heeft er natuurlijk ook aan meegeholpen, daarom is het ook zo mooi geworden.

*Hoe krijg je dit
spannende en mooie spel nu?*

Heel eenvoudig. Je hoeft alleen elke veertien dagen een kleinigheidje te sparen. Dan krijg je het spel. Niet de eerste week natuurlijk. Wij willen weten of jullie ook vol kunnen houden. Dat kunnen jullie toch?

Welnu, alle meisjes en jongens welke tot het einde van het jaar volhouden, ontvangen vóór de Kerstvacantie het mooie spel.

Fijn dat het dan vakantie is. Je kunt er dan de hele dag mee spelen.

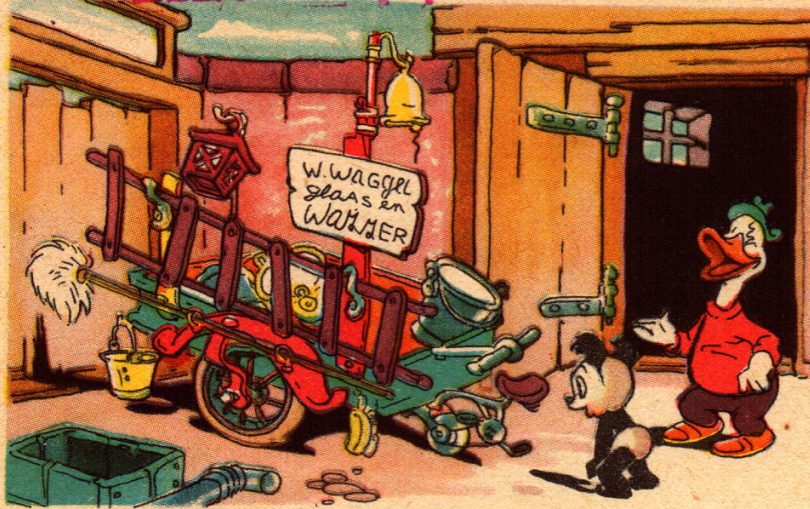
Dus begin vandaag nog te sparen en hou het vol!

Veel succes!

VERKEERD VERKEER

MARTEN
FONDER Studios

HOOFDSTUK I

PANDA

VINDT

EEN

BETREKKING

Op een dag zat Panda op een bankje in het park en telde zijn geld. Hij telde en hij telde, maar hoé hij ook zijn best deed — hij kon maar niet verder komen dan één. Eén ducaat is natuurlijk niet veel, en Panda besloot dan ook, om dadelijk een betrekking te gaan zoeken; een nette betrekking moest het zijn, waarin hij een goed vak kon leren!

Hij bood dus zijn diensten aan bij de kruidenier, de scharensliiep, de drogist, de waterstoker, de bakker en de orgelman, maar die hadden geen van allen een loopjongen nodig, en iets anders ook niet. Panda werd er wanhopig van en hij ging op een stoep zitten om diep na te denken. Toen hij daar zo een poosje had gezeten, kwam er iemand naast hem zitten. 'Hu — wat koud is dat, op zo'n stenen stoepertje!' riep die iemand uit. 'Bah — eng, hoor! Ik vind er niets aan!'

'Waarom ga je hier dan zitten?' vroeg Panda gestoord.

'Om na te denken!' zei de iemand. 'Ik zag je hier zo enigjes zitten te denken, hè, en toen dacht ik; kom, dacht ik, laat ik óók eens gaan denken! Je moet weten dat ik Wammes Waggel heet; en ik moet denken want ik heb zorgen!'

'Ik ook,' zei Panda, 'want ik kan geen betrekking vinden.'

'Ach, wat naartjes — hihihhi!' gichelde de iemand getroffen. 'Dan moet je maar goed denken! Ik zou niet weten wat je moet doen! Mijn zorgen zijn zo heel anders, zie je — ik moet er namelijk over denken waar ik een knecht vandaan haal om voor me te werken...'

Zo zaten ze een poosje naast elkaar te denken, tot Panda plotseling zei: 'Zeg — eh... meneer Wammes Waggel! Als ik nu een betrekking zoek, en u zoekt een knecht, dan hoeven we toch niet verder te denken?'

'Stoor me nu niet — ik dacht net zo prettig!' klaagde Wammes. 'En wat bedoel je eigenlijk?' 'Als ik nu bij u in dienst kom, dan hebt u een knecht en ik heb een betrekking!' legde Panda uit en dat begreep Wammes toen plotseling. 'Wat een enig ideetje!' riep hij uit. 'Kom mee — dan zal ik je alles uitleggen!'

Nu geleidde hij Panda naar een binnenplaats, waar hij hem een zonderling voertuig toonde, dat gemaakt was uit een zeepkist, fietswielen, oude beddestangen en een paar pedalen. Er hingen ladders en emmers aan en het was voorzien van het opschrift: 'W. Waggel — Glas en Wazzer.'

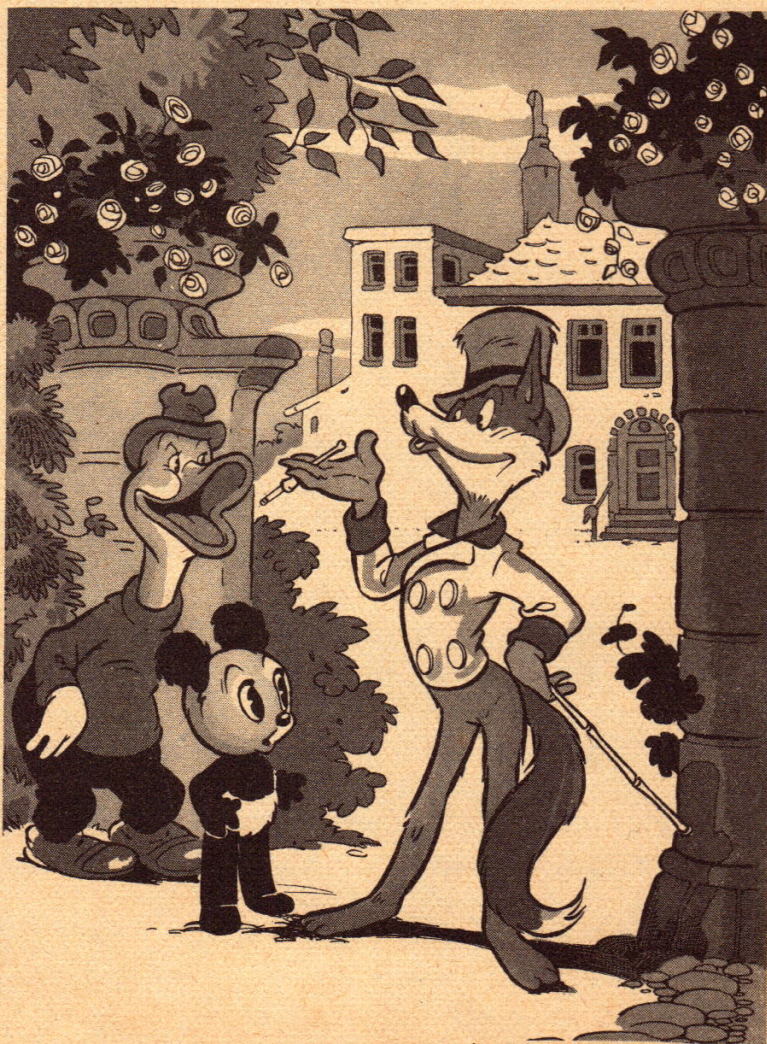
'Zie je?' zei Wammes. 'Alles is klaar, ik kan zó aan het werk gaan. Glazen wassen lijkt me enigjes, en als ik heel hard werk verdien ik misschien wel genoeg om een nieuwe autotoeter te kopen! Maar het is naartjes om alles alleen te moeten doen — dus jij bent nu mijn knecht en dan doen wij fijntjes alles saampjes!'

Panda had daar wel oren naar, en dus toog het tweetal er op uit. Ze gingen eerst naar een deftige buurt, waar allemaal grote huizen stonden met veel ramen, want waar veel ramen zijn daar is veel te wassen. Wammes Waggel luidde een zware koperen bel, die zóveel lawaai maakte dat de huizen er van trilden, en Panda ging aan de deuren vragen of er misschien nog glazen te wassen waren — maar klanten kregen ze jammer genoeg niet, want alle glazen waren schoon in die buurt.

En ze dachten er juist over om het maar ergens anders te gaan proberen, toen er uit de tuin van een voor-naam huis een heer te voorschijn trad, die op verfijnde toon sprak: 'Ei, ei, jonge ambachtslieden!

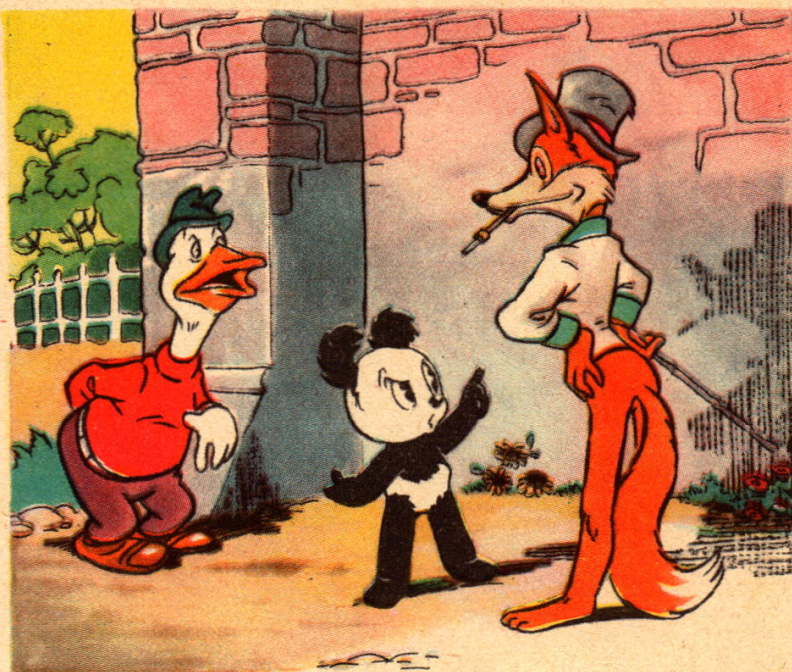
Wenst gij vensters te reinigen? Welaan, ik bewonder uw beroepskeuze! Hygiëna semper vincit! — zoals onze leermeesters reeds met een treffend geleerd woord opmerkten! Om kort te gaan; ik heb werk voor u — volg mij!'

Daar hadden ze dus een klant — en wat voor een!

HOOFDSTUK II

EEN
ZONDER-
LINGE
KLANT

De heer ging Panda en Wammes Waggel voor naar het aanzienlijke huis dat zich achterin de tuin verhief, aan het einde van een tamelijk steile oprijlaan. Het was een hele klim om er te komen, en de glazenwassers-zeepkist-fiets was zwaar, zodat zij nogal hijgden toen zij eindelijk op de plaats van bestemming waren – maar de heer sprak onbarmhartig: ‘Komt, werkers – zo snel zijt ge toch niet uitgeput! Komt aan – flink aan het werk! Semper fiducia, zoals de Ouden zouden roepen! Stel uw ladderkens op tegen het raam van de eerste verdieping!’

Intussen was Panda uitgehijgd, en nu viel het hem op dat die heer hem bekend voorkwam. Hij keek nog eens goed – en ja hoor! Dat was Joris Goedbloed, een bekende schelm, waar hij vroeger al eens onaangename ervaringen mee had gehad!

‘Zeg – jij bent Joris Goedbloed!’ riep hij uit. ‘Maar dan vertrouw ik je niet! Ik wil niets met je te maken hebben!’

Joris Goedbloed keek hem een ogenblik getroffen aan, maar was niet uit het veld geslagen. ‘Toe nu, baaske,’ sprak hij gemoedelijk, ‘past zulke ruwe taal in de mond van een jeugdig glas-wisser? Neen immers! Schaam u! Misschien heb ik vroeger het leven wel eens wat vrolijk genomen, maar nu ben ik een ernstig, rechtschapen persoon en ik verwacht respect! En wat u betreft –’ zo ging hij voort, zich tot de dromerige Wammes wendend – ‘ik raad u aan dit knechtje tot de orde te roepen, anders kan ik u de klandizie niet gunnen!’

‘Nee – alstjeblijft – het ging net zo leukjes!’ jammerde Wammes. ‘Hè, toe nou . . .’

‘Vooruit dan maar!’ zei Panda, en toen begonnen hij en Wammes een ladder neer te zetten voor het raam, dat Joris Goedbloed hun had aangewezen. Toen dat klaar was nam Panda een emmer, en nu wilde hij het huis in om water te gaan halen; maar daar wilde Joris Goedbloed niet van weten. ‘Onder geen beding kunnen uw grove werkvoeten dit verfijnde huis betreden!’ sprak hij vermanend. ‘Vervoeg u dus bij de pomp, die onderaan de weg staat!’

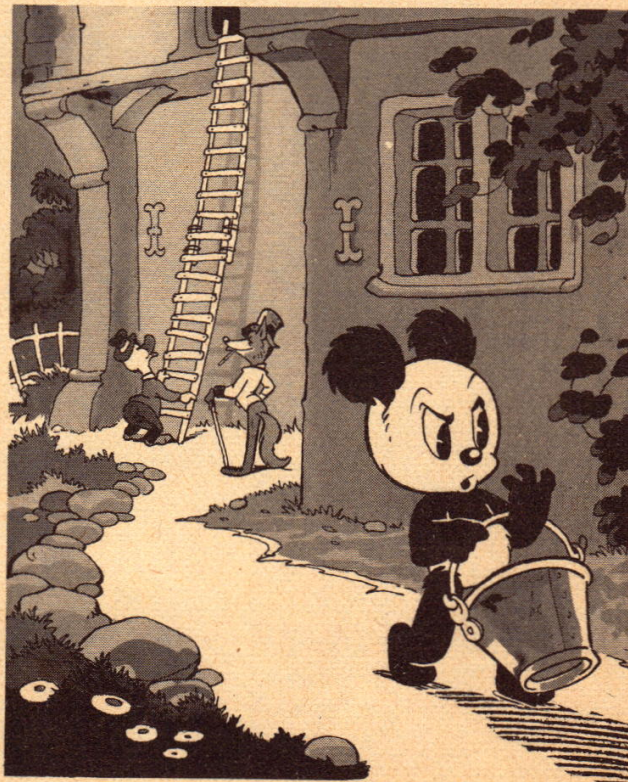
Dat beviel Panda maar half, want het was weer een heel eind lopen, maar schouderophalend deed hij dan maar wat hem was opgedragen.

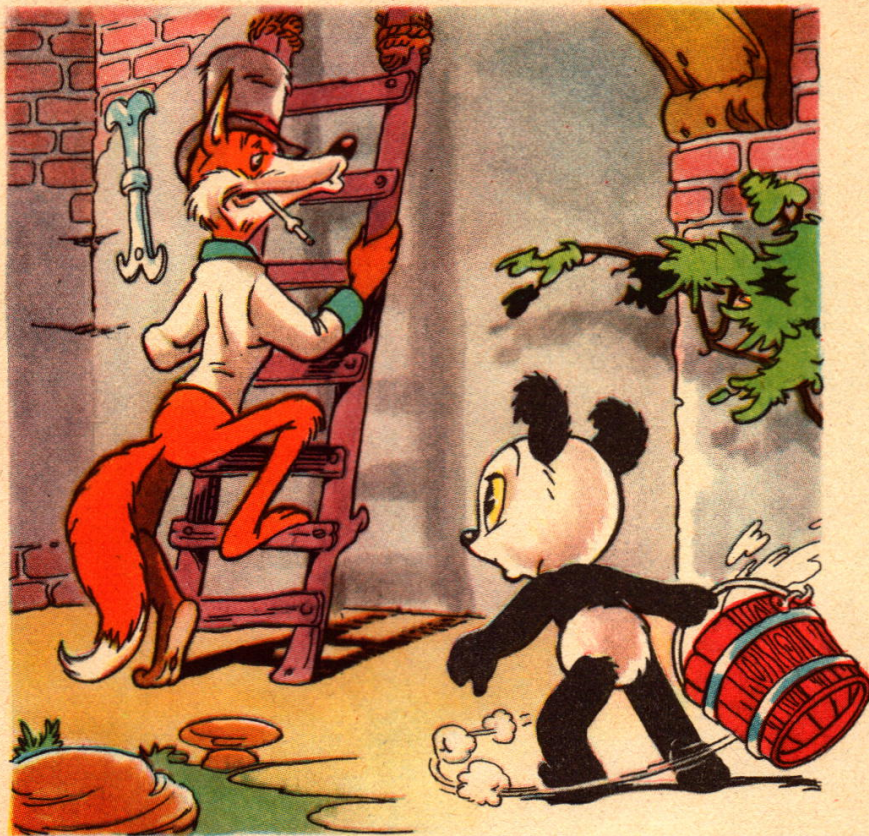
‘Hè – wat naartjes . . .’ mompelde Wammes, toen zijn knecht zich met de emmer verwijderde. ‘Nu gaat hij weer weg en ik moet op water wachten! Dan verveel ik me zo!’

‘Dat hoeft volstrekt niet!’ sprak Joris minzaam. ‘Gij kunt me een groot genoeg doen door middelerwijl een boodschap voor me te verrichten, mijn waarde. Hier hebt ge een kwartje; spoed u nu naar een versnaperingen-winkel en koop een ons van die snoeperij, die als tum-tum bekend staat; dan heb ik iets om u mee te trakteren wanneer ge straks uw arbeid naar tevredenheid verricht hebt. Na arbeid volgt zonneschijn, zoals het bekende spreekwoord zegt!’

Daar rende dus Wammes Waggel weg om een ons tum-tum te gaan kopen; en zo kwam het, dat nu Joris Goedbloed alleen bij dat kostbare huis achterbleef. Hij keek met welgevallen naar de ladder, die door de beide glazenwassers tegen het openstaande bovenvenster was geplaatst, en hij mompelde tevreden in zichzelf: ‘Zo ziet men, wat een weinig list vermag! Veni, vidi, foetsie, zoals Julius Caesar zei toen hij de boekenkist uitvond! Dit is mijn kans!’

En vervolgens begon hij lenig en geruisloos de ladder te beklimmen. Waarschijnlijk heeft de schelm weinig goeds in de zin; maar dat zullen we in het volgende hoofdstuk lezen!

HOOFDSTUK III JORIS GOEDBLOED OP DE VLUCHT

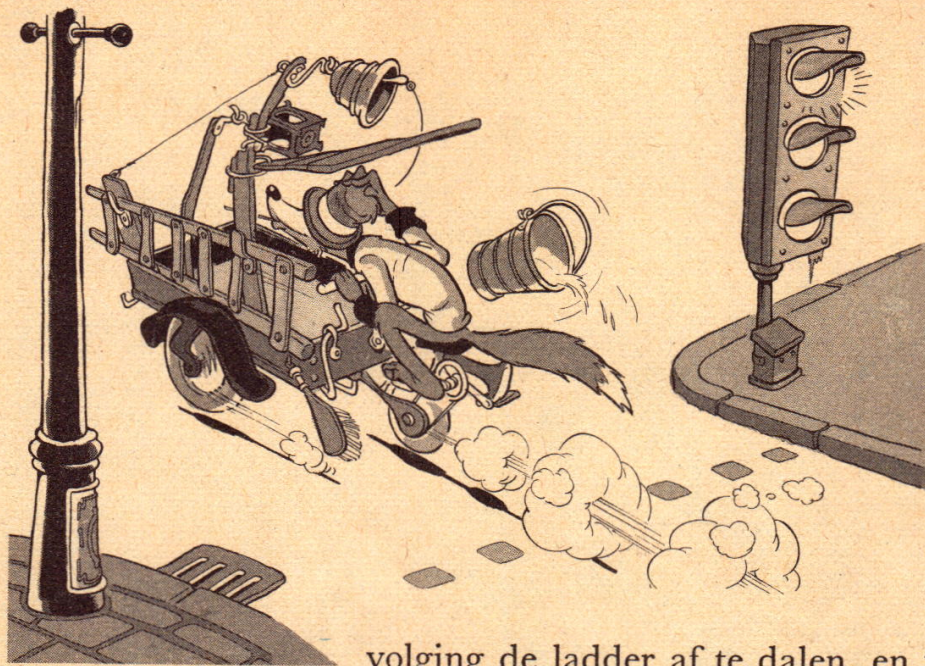
Zoals we gezien hebben, was Panda een emmer water gaan halen bij de pomp, die onderaan de hellende oprijlaan van het deftige huis stond. Dat was nogal een eind weg, en het kostte hem dan ook een hele tijd om met de emmer weer bij het huis te komen . .

en aangezien Wammes Waggel intussen weg was gegaan om een ons tum-tum te kopen, had de boosaardige Joris Goedbloed alle tijd om zijn snood plan te volvoeren. Welk plan dat was werd duidelijk, toen Panda eindelijk de glazenwassers-wagen weer bereikte – want op dat ogenblik werd zijn aandacht getrokken door een schelle gil, die uit het openstaande venster bovenaan de ladder klonk!

Opkijkend zag hij tot zijn verrassing Joris Goedbloed pijlsnel de ladder afkomen, terwijl even later een verschrikte dame uit het open venster keek, waarbij zij getergde kreten uitstootte.

‘Houd de dief! Houd de engerd!’ riep deze dame . . . en nu was Panda alles duidelijk! Joris Goedbloed woonde helemaal niet in dit deftige huis, maar met zijn handige praatjes had hij de glazenwassersladder precies op de juiste plek gekregen, en hiervan had hij gebruik gemaakt om een inbraak te plegen! ‘Pak hem! Houd hem!’ riep uit het bovenvenster de benadeelde dame (die Mevrouw Sneuf van Toetelaere heette). ‘Hij heeft mijn diamanten halssnoer gestolen! Ik loof een beloning uit!’

Panda bedacht zich natuurlijk geen moment. Juist toen de haastige Joris de voet van de ladder bereikte, stormde Panda op hem af, zwaaide dreigend met de emmer water, en riep: ‘Blijf staan! Handen omhoog of . . . of . . . of ik gooi!’ ‘Dat moogt ge toch niet doen, baaske!’ kreet Joris verschrikt.

‘Wanneer ge me met water gooit, zou ik wel eens kou kunnen vatten!’

Het zag er werkelijk erg slecht voor hem uit; vlak boven hem maakte de gezette Mevrouw Sneuf van Toetelaere zich gereed om in achter-

volging de ladder af te dalen, en vóór hem stond de dreigende Panda! Maar men zou zich vergissen wanneer men dacht, dat een schelm als Joris Goedbloed zich zó vlug liet vangen. Met een valse lach sprong hij langs Panda heen . . . hij ontweek behendig de puts koud water, die deze vastberaden in zijn richting smeed, en meteen wierp hij zich op de glazenwasserskar, die daar zo geduldig klaar stond . . .

‘Het spijt me, vrienden, om ons gezellig samenzijn te onderbreken,’ sprak hij, ‘maar dringende bezigheden roepen mij elders . . .’ Zo sprekend nam hij zijn hoed af, wierp de rem van de kar los en . . . daar ging hij!

Wij hebben er al bij herhaling op gewezen, dat de oprijlaan van het deftige huis een helling bezat – en het spreekt, dat deze helling de schurk nu uitstekend van pas kwam. De zware glazenwasserskar begon vanzelf te rijden en kreeg al spoedig een snelheid zó groot, dat Panda hem met geen mogelijkheid meer in kon halen, en ook Mevrouw Sneuf van Toetelaere, die met driftige sprongetjes de ladder afdaalde, had geen schijn van kans . . . Joris jakkerde steeds sneller eerst de oprijlaan af, toen het hek uit en de weg op. Hij drukte zijn hoed steviger op zijn hoofd, tastte naar het halssnoer dat veilig in zijn binnenzak zat, en mompelde: ‘Het is prachtig hoe ver men het met behendigheid en gezwindheid kan brengen! Luctor et vitesse, zoals de klassieken reeds opmerkten!’ Intussen raasde hij met de kar langs een verkeerslicht, zonder zich er om te bekommeren dat dit op rood stond; daar lachte hij slechts om. Maar nu zou het lachen hem spoedig vergaan – want zijn ernstige verkeersovertreding werd opgemerkt door politie-commissaris Bulle Bas, die zich daar juist met een motor-rijwiel ophield . . .

HOOFDSTUK IV

WAMMES WAGGEL HEEFT TUM-TUM GEKOCHT

‘Daar jakkert me er een door het rode verkeerslicht heen!’ sprak commissaris Bulle Bas verontwaardigd, terwijl hij zijn motorfiets omwendde en startte. De plichtsgetrouwe politieman was van plan, om Joris Goedbloed onmiddellijk te achtervolgen en hem het ongepaste van zijn gedrag onder het oog te brengen . . . maar nog vóórdat hij weg kon rijden kwam Panda er aan rennen.

‘Houd de dief! Houd de dief!’ riep Panda, terwijl hij wees op de in de verte verdwijnende Joris.

‘Dat is geen dief – dat is een verkeersovertreder!’ riep Bulle Bas. ‘Door rood licht heen rijden . . . bah!’ En van verontwaardiging liet hij zijn motorfiets knetteren.

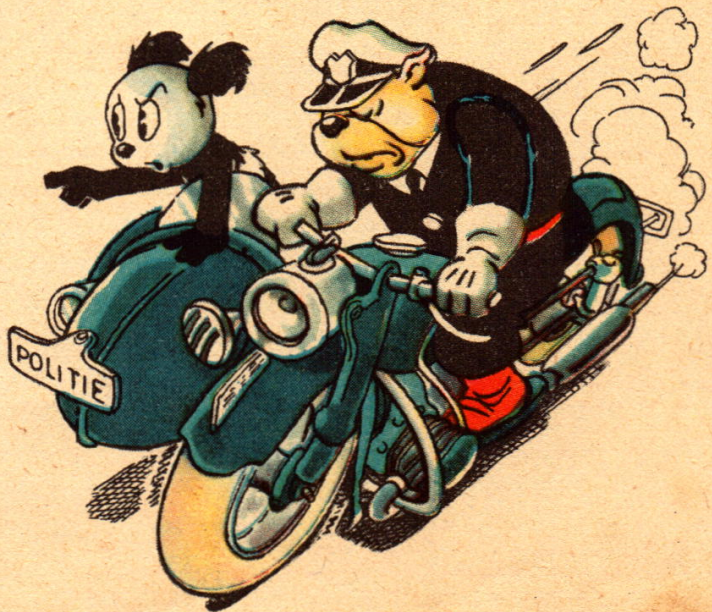
‘Hij is óók een dief, want hij heeft het diamanten halssnoer van mevrouw Sneuf van Toetelaere gestolen!’ legde Panda uit – en terwijl hij sprak sprong hij onuitgenodigd in de zijspan van de politie-motor. ‘Vlug – er achter aan!’

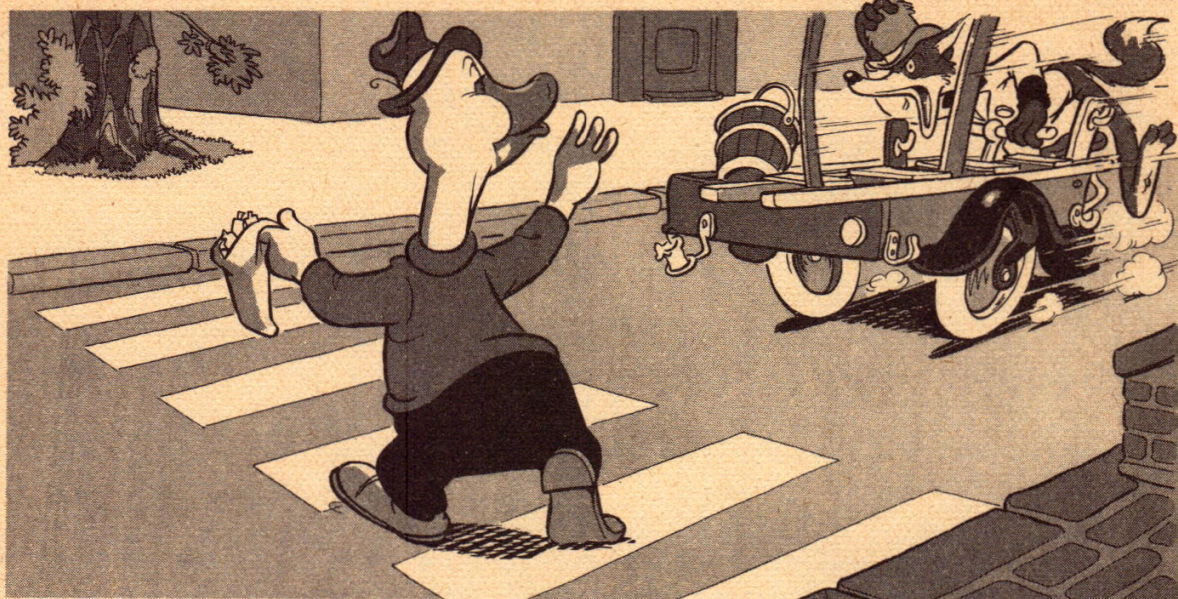
‘Jongeman,’ begon de commissaris ernstig, ‘dit is geen openbaar voermiddel! Verwijder u rustig, voordat ik maatregelen neem en . . .’

Maar hij had geen tijd om uit te leggen wat voor maatregelen hij ging nemen, want intussen zag hij Joris in de verte alwéér verboden dingen doen.

Joris had namelijk, over zijn schouder ziend, waargenomen dat Panda in de zijspan van een politiedienaar sprong, en we mogen wel zeggen dat dit hem enigszins verontrustte. ‘Dat ventje maakt daar gemene zaak met een onguur individu . . .’ sprak hij tot zichzelf. ‘Het wordt blijkbaar tijd, om mij in alle ernst te reppen!’

Zo gezegd, zo gedaan. Hij gaf een onverwachte ruk aan het stuur van de glazenwasserskar, zodat deze onverwacht links-af reed. Let wel – Joris had géén tekèn gegeven, dat hij van plan was dit te doen, en het mag ons dan ook niet verwonderen, dat zijn ruw optreden het verkeer in ernstige verlegenheid bracht.

Joris keek echter op noch om, en stapelde de ene overtreding op de andere door zijn bocht naar links veel te kort te nemen, zodat hij bij het binnen-
razen van de zijstraat rakelings langs het linkertrottoir ging. Wanneer daar
druk verkeer was geweest, dan hadden er ongelukken moeten volgen.

Dit alles kon commissaris Bulle Bas natuurlijk niet ongehinderd laten
passeren; hij gunde zich niet de tijd om Panda uit de zijspan te verwijde-
ren, doch startte nu zijn motor en knetterde met grote snelheid achter
de voortvluchtige Joris aan.

‘Ik zal hem leren! Ik zal hem krijgen! Ik zal hem die ongemanierdheid
afleren!’ bromde de politie-man . . . en het zag er werkelijk naar uit,
dat dit al heel snel zou gelukken. Want wat was er gebeurd?

Halverwege de zijstraat, waar Joris in gevlucht was, bevond zich een
gestreepte oversteekplaats voor voetgangers. Daar had hij natuurlijk
snelheid moeten minderen om ordentelijke wandelaars gelegenheid te
geven van het ene trottoir naar het andere te komen . . . maar dat deed
hij niet! En toevallig werd de straat daar nu juist overgestoken door
niemand minder dan Wammes Waggel, die een onsje tum-tum had
gekocht en er nu mee op de terugweg was. ‘Ach meneer – bent u daar?
Hihihhi – wat aardig!’ gichelde Wammes, toen hij zijn eigen kar, bemand
door Joris, met hoge snelheid zag naderen. ‘Hier is uw tum-tum . . .’

Maar verder kwam hij niet. Om een noodlottige aanrijding te vermij-
den, moest Joris op het laatste ogenblik het stuur omwerpen . . . en er
gebeurde wat te verwachten was geweest. De vernuftig gebouwde
glazenwasserskar vloog met een harde klap tegen een boom aan; Joris
Goedbloed werd er af geslingerd en suisde door de lucht, en het zou
stellig slecht met hem afgelopen zijn, wanneer hij niet te land was ge-
komen in de sla op de groentekar van groenteboer Lammert Radijs. . .

HOOFDSTUK V

LAMMERT RADIJS VERLIEST ANDIJVIE

Terwijl de glazenwasserskar tegen een boom aan vloog en Joris Goedbloed – zoals we gelezen hebben – er af geslingerd werd, stuurde commissaris Bulle Bas met vaste hand zijn motor naar de plaats des onheils.

‘Haha –’ siste de ijverige ambtenaar, ‘maar nu zullen we de onverlaat krijgen! Vier bonnen zullen we hem aan de broek hangen – vier bekeuringen, meneer! Door rood verkeerslicht rijden – van richting veranderen zonder dit tijdig te kennen te geven – links houden, en geen snelheid minderen voor een oversteekplaats!’

‘Ja maar . . .’ zei Panda in de zijspan, ‘hij heeft óók nog het halssnoer van Mevrouw Sneuf van Toetelaere gestolen!’

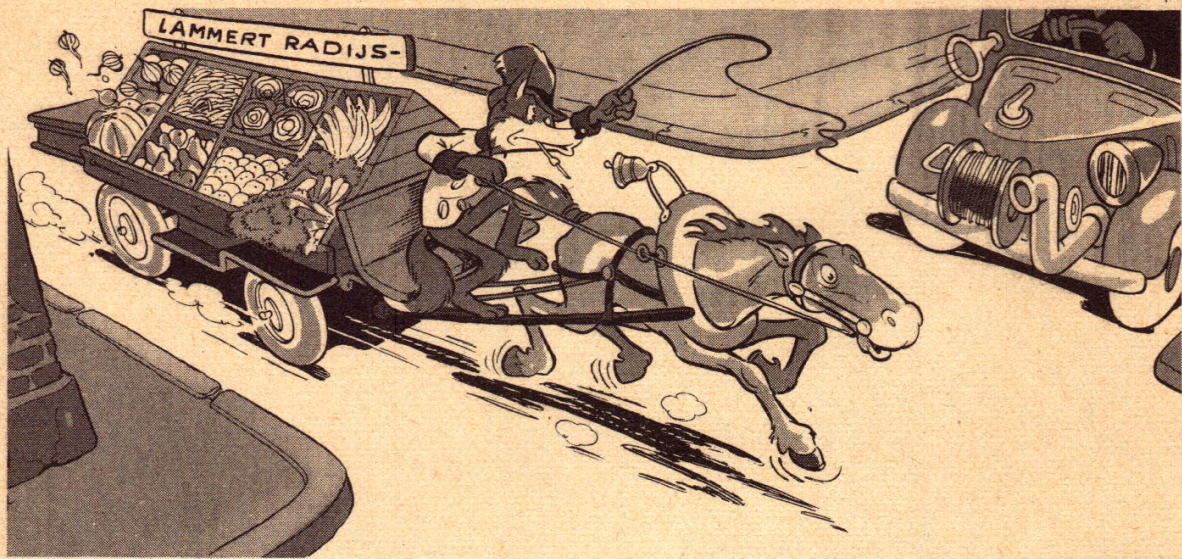
‘Dat is van later zorg!’ riep Bulle Bas, terwijl hij remde naast de verformfaaide glazenwasserskar. ‘Eerst die vier bekeuringen . . .’, maar nu wachtte de plichtsgetrouwe commissaris een bittere teleurstelling. Bij de glazenwasserskar trof hij immers niet Joris Goedbloed aan, maar Wammes Waggel, met een ons tum-tum in de hand.

‘Waar is die aardige mijnheer nu gebleven?’ vroeg Wammes verbaasd. ‘Net zie ik hem voor de grap op mijn kar rijden, en nu is hij weer weg . . . en hij heeft niet eens de tum-tum aangepakt! Dat vind ik niet aardig! Ach-ach-ja!’

Het was jammer voor Wammes, dat niemand naar hem luisterde, want zowel de commissaris als Panda keken vlijtig rond om te ontdekken, waar de boosaardige Joris Goedbloed was gebleven.

Welnu, deze was, zoals wij al gezien hebben, pardoes in de sla op de groentekar van Lammert Radijs terecht gekomen, en de schelm had slechts luttele seconden nodig om van de schrik te bekomen. Toen hij tussen de kropjes doorgluurde en zag, dat zijn achtervolgers vlakbij waren, sprong hij over-eind, greep de teugels van de groentewagen en riep: ‘Hortsik!’, waarop de trouwe

hit van Lammert Radijs zich onmiddellijk gehoorzaam in beweging stelde.

Men kan begrijpen, welk een verwarring hierop volgde! Lammert Radijs, die juist een savoyekool en een kilo aardappelen afleverde bij de oude heer Stheutjes, begon als een bezetene te schreeuwen. Wammes riep: 'Meneer – uw tum-tum...' en Bulle Bas startte opnieuw zijn motorfiets, terwijl Panda uit alle macht 'Houd de dief' riep.

'Een onordelijk, lawaaiig groepje!' mompelde Joris Goedbloed. 'Joelen en schreeuwen! Dat was in mijn tijd anders. O tempora humores, klaagden reeds de Ouden!' Maar al pratend knalde hij met de zweep om de groentehit tot steeds groter snelheid aan te vuren.

Dat was ook wel nodig, want reeds raasde de politiemotor weer achter hem aan, nageoogd door Lammert Radijs en Wammes Waggel. 'Hoe kan ik die leuke mijnheer nou zijn tum-tum brengen?' vroeg Wammes zich af. 'Misschien is het het beste om maar achter hem aan te fietsen...' en zo kwam het, dat Wammes zijn glazenwasserskar uit de boom haalde en afklopte, teneinde op zijn beurt achter Joris aan te kunnen gaan.

Intussen ratelde Joris met de groentekar op een kruispunt toe, zonder op het verkeer te letten.

'Dat wordt weer een overtreding van je-welste... daar komt een brandweerauto aan!' riep Bulle Bas opgewonden.

'Die auto komt toch van links, en dan heeft Joris toch voorrang?' vroeg Panda.

'Ach wat, je kent de regels niet!' riep de achtervolgende commissaris, terwijl hij nog meer gas gaf. 'Brandweer, tram, militaire colonnes en begrafenistoeten hebben altijd voorrang, en dus...'

Maar het was al gebeurd. Het werd meer dan een overtreding; de groentekar werd met volle kracht door de brandweerauto geramd, zodat wortelen, uien en andijvie in de rondte vlogen...

HOOFDSTUK VI

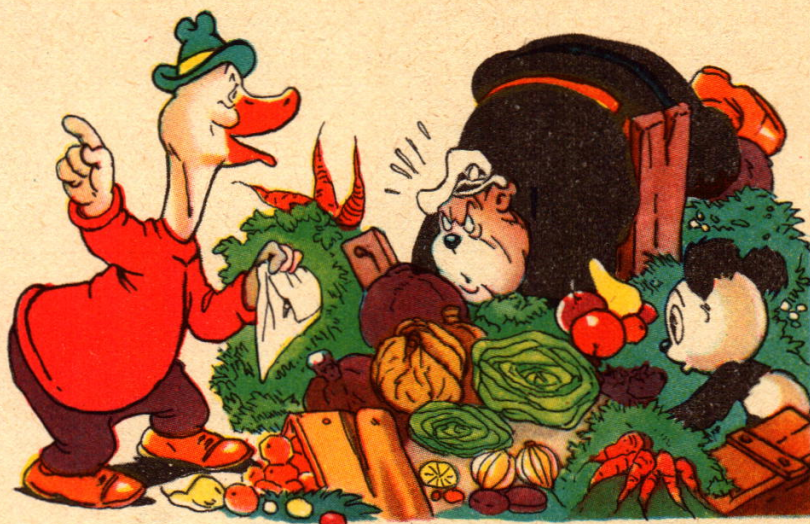
BRAND

BIJ DE

WEDUWE

POOKHAKKER

Zoals we gezien hebben was er nu een lelijk ongeluk ontstaan, doordat de voortvluchtige Joris Goedbloed

zich geen tijd gunde, om de verkeersregels naar behoren na te leven! De van links komende brandweer-auto had voorrang, omdat het nu eenmaal een brandweer-auto was, en daar Joris hier geen rekening mee wenste te houden, vloog het rode voertuig met grote vaart tegen de groentewagen van Lammert Radijs, waarop Joris zich voortbewoog. De achterzijde van de wagen werd ernstig beschadigd, en een hagelbui van wortelen, bloemkolen en andijvie-bladeren daalde neer op de brandweermannen, die echter geen ogenblik hun plicht uit het oog verloren en dus zonder omkijken doorreden. Je moet weten, dat zij op weg waren naar een schoorsteenbrand ten huize van de Weduwe Pookhakker, en dat ze dus geen tijd hadden om acht te slaan op een enkele beschadigde groentewagen. Zij veegden zich gewoon de groente uit het gezicht en reden door.

Anders was het echter gesteld met Panda en commissaris Bulle Bas, die zich natuurlijk onmiddellijk uit de motorfiets en op de overblijfselen van de groentekar stortten om naar Joris Goedbloed te zoeken; het kwam hun daarbij zeer van pas dat de groentehit na de aanrijding op straat was gaan zitten, in de mening dat al deze onrust niet tot het normale werk van een groentehit gerekend mocht worden.

Er wachtte Panda en de politieman echter een ernstige teleurstelling; want hoe zij ook tussen alle kratten en manden, onder de spruitkool, de spinazie en de aardappelen zochten . . . Joris was nergens te vinden!

'Vijf bekeuringen heeft het individu van me te goed!' riep de commissaris vertwijfeld uit. 'Vijf bekeuringen . . . en dan verdwijnt hij als sneeuw voor de zon!'

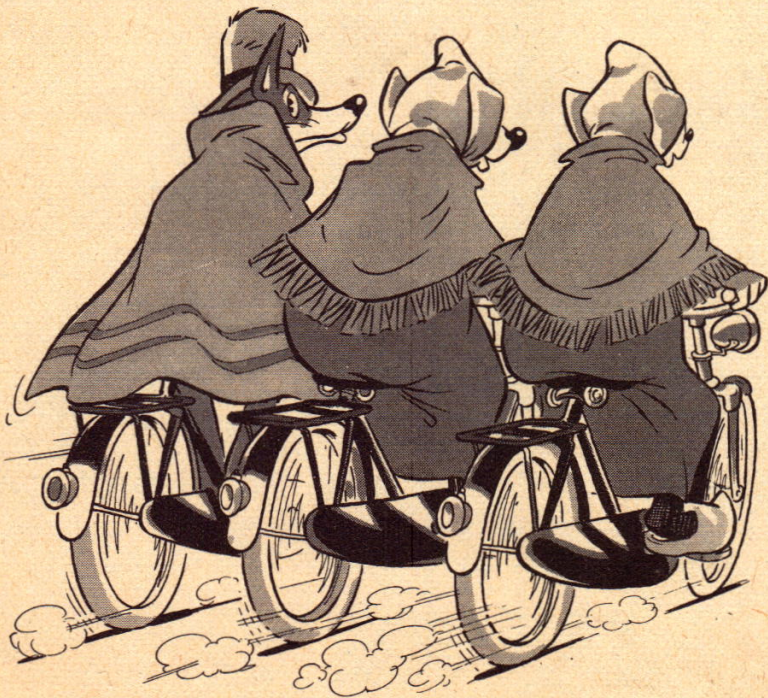
'U vergeet de halsketting, die hij gestolen heeft van . . .' begon Panda, maar Bulle Bas viel hem in de rede: 'Ja, - ja, ik weet het . . . van Toeter de Sneuvelaar! Maar éérst die bekeuringen! Wáár is de onverlaat?'

‘Hihihhi – zoekt u soms iemand?’ klonk nu plotseling een stem vlakbij – en dat was Wammes Waggel, die hen op de herstelde glazenwasserskar gevolgd was. ‘Soms die aardige meneer, die ik een ons tum-tum moet brengen? Kijk – hihihhi . . . daar gaat hij! Wat een grapjas, hè? Wat een leukerd!’

Zij keken in de richting, die Wammes aanwees . . . en ja hoor! Daar ging Joris! Hij had zich bij de botsing bliksemsnel vastgeklampt aan een der ladders van de brandweerauto, en liet zich nu gemoedelijk in een grote snelheid meevoeren. De snoodaard ontzag zich zelfs niet om lachend om te kijken naar zijn verslagen achtervolgers, want hij genoot immers, op de brandweerauto, voorrang in het verkeer en schoot dus prettig op!

Al spoedig bereikte de rode auto nu de woning van de Weduwe Pookhaker, waar een dichte menigte stond te kijken naar de vlammen, die uit de schoorsteen sloegen; en van de hier heersende verwarring maakte Joris Goedbloed een dankbaar gebruik. Ongemerkt liet hij zich van de ladder afglippen, en toen hij eenmaal tussen de dichte drom omstanders stond, zocht hij snel naar een middel om zich nu voorgoed uit de voeten te maken . . . Welnu, dat middel had hij al spoedig gevonden!

Trouwe buurlieden hadden namelijk de Weduwe Pookhaker in haar leunstoel naar buiten gedragen, evenals haar voornaamste kostbaarheden, namelijk een naaimachine, een fiets, die zij sinds twintig jaar niet meer gebruikte, en een aantal dekens. Joris griste nu een deken van het stapeltje af, sloeg die om zich heen en sprong, aldus vermomd, op de fiets. In de opwinding om de brand door niemand opgemerkt, trapte hij

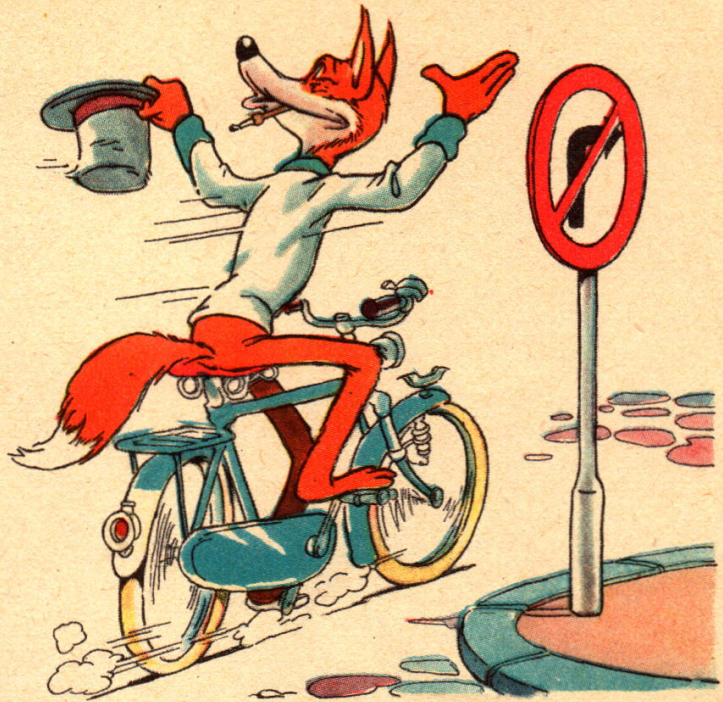

rustig weg en ging kalmpjes naast een paar voorbijrijdende boerinnen fietsen, zodat het geheel een onschuldig groepje leek.

Maar commissaris Bulle Bas, die inmiddels het terrein van de schoorsteenbrand genaderd was (zonder Joris te vinden) zei tot Panda: ‘Kijk – een overtreding . . .’ en hij wees op wat er uit zag als drie naast elkaar fietsende dames . . .

HOOFDSTUK VII

ONTSNAPPING OP LIJN ZEVEN

Na met een enkele blik te hebben vastgesteld, dat Joris zich niet bevond tussen de nieuwsgierigen, die zich verdrongen bij de schoorsteenbrand van de Weduwe Pookhakker, ging commissaris Bulle Bas achter de drie fietsrijdsters aan, die hij in de verte zag verdwijnen.

‘We moeten éérst die Joris Goedbloed hebben!’ protesteerde Panda. ‘Hij heeft de halsketting van Mevrouw Sneuf van Toetelaere gestolen, en . . .’

‘Laat het handhaven van de wet aan mij over, jongeman!’ riep Bulle Bas ongeduldig. ‘Anders verwijder ik je uit de zijspan! Vijf bekeuringen heeft die overtreder al van me te goed . . . Door rood licht rijden – van richting veranderen zonder zijn hand uit te steken – links houden – geen snelheid minderen voor een oversteekplaats – geen voorrang verlenen aan de brandweer! Zo’n schurk laat ik niet lopen, meneer! Maar eerst moet ik orde scheppen onder die wielrijdsters daar! Hoogst ongeoorloofd . . .’ Al sprekend joeg hij zijn motor tot naast de drie boerinnen, en bulderde: ‘Niet met zijn drieën naast elkaar! – alleen om in te halen! Hoogstens twee naast elkaar, of ik deel bekeuringen uit!’

Het groepje verspreidde zich onmiddellijk, en de commissaris reed voldaan verder, op zoek naar de gewetenloze Joris Goedbloed. Maar heel toevallig keek Panda nog even om en toen zag hij . . . dat één van de drie boerinnen niemand minder was dan de gezochte Joris, vermomd in een deken!

‘Kijk – dat is hem!’ riep Panda uit. Toen nu ook de commissaris omkeek, begreep Joris, dat hij ontdekt was, maar denk niet dat de onverlaat ook maar één ogenblik uit het veld geslagen was.

Hoewel vlak voor hem een bordje stond, dat betekende ‘rechtsaf verboden’ schoot hij een zijstraat in – en intussen wierp hij de deken weg en nam schertsend zijn hoed af voor de achtervolgers.

‘Op verboden wijze rechtsaf gaan en rijden met de handen van het stuur! Weer twee overtredingen!’ briede Bulle Bas, terwijl hij zo snel mogelijk zijn motorfiets keerde.

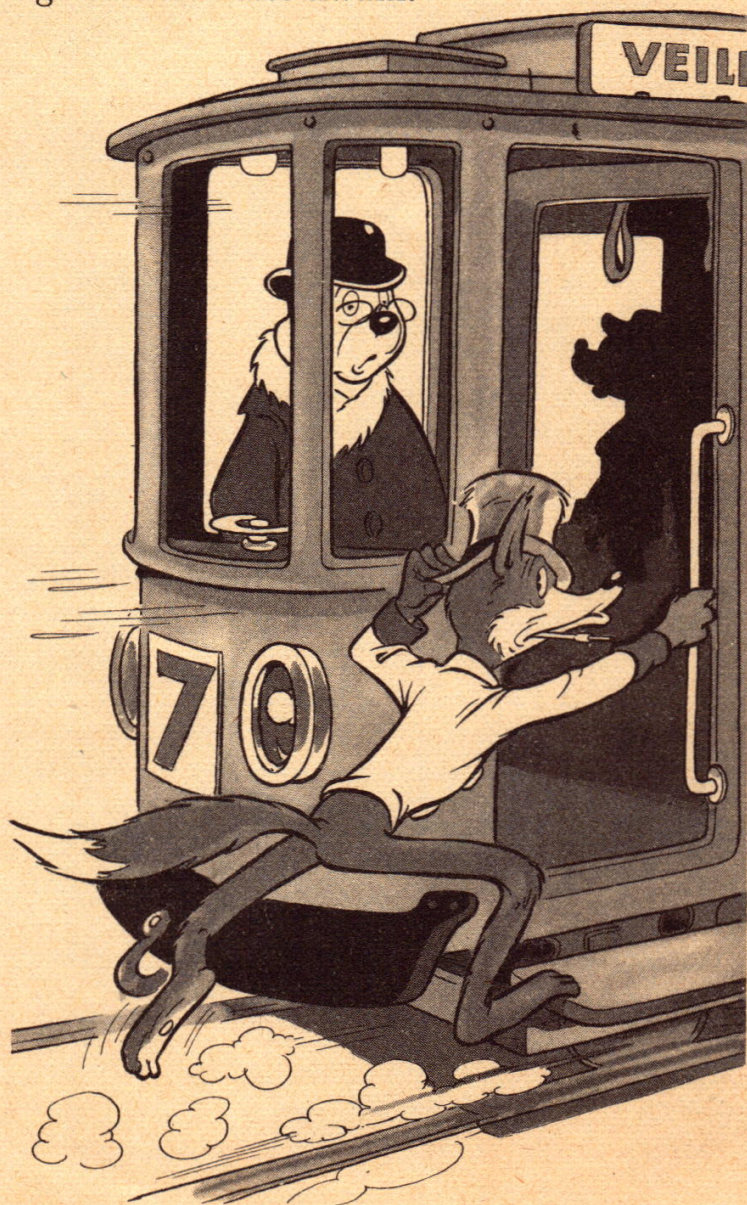
Maar Joris Goedbloed trok zich er niets van aan, dat de bekeuringen zich opstapelden. ‘Het komt mij voor, dat ik naar een ander vervoermiddel om moet zien!’ mompelde hij. ‘Velocipedus iacta est, meende reeds Aristoteles toen hij het rijwiel afschafte...’ Intussen stapte hij snel af, zette de fiets tegen een boom, en liep naar een halte, waar juist lijn zeven stopte. Misschien zou hij er werkelijk in geslaagd zijn om daar in te stappen zonder dat de achtergeraakte Bulle Bas het merkte, wanneer zich niet onverwacht een nieuwe moeilijkheid had voorgedaan... en die moeilijkheid bestond uit Wammes Waggel, die toevallig al zoekend op zijn glazenwasserskar langs de tramhalte kwam.

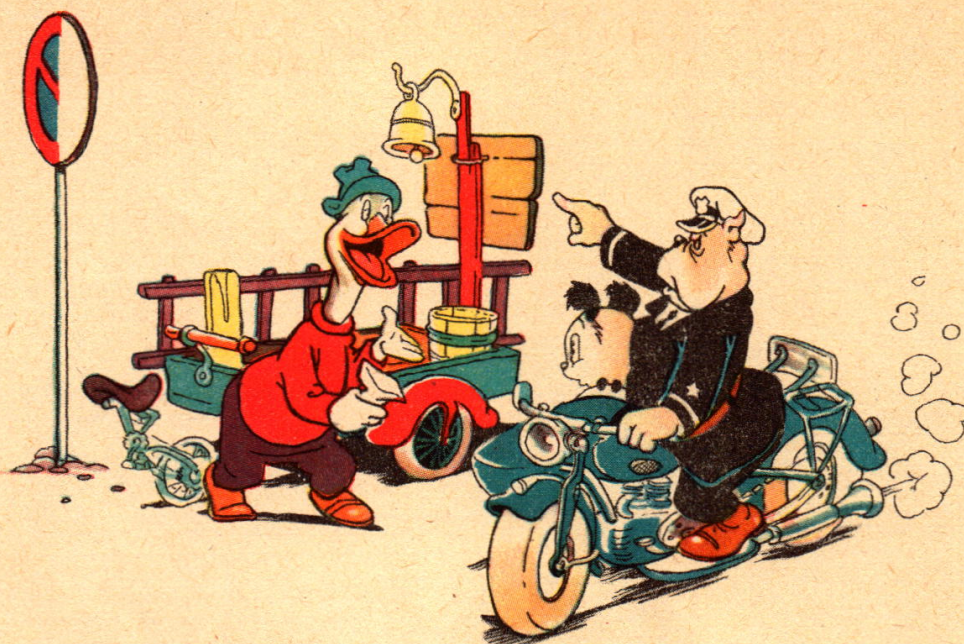
‘O, dag meneer! Wat enigjes, dat ik u zie! Hihihihii!’ riep Wammes. ‘Hier heb ik een onsje tum-tum voor u, en u hebt zelfs beloofd, dat ik er wat van mocht hebben, als ik de boodschap netjes deed...’

‘Ja, mijn waarde,’ antwoordde Joris gehaast; ‘straks belieft ik gaarne een kleine versnapering, maar thans moet ik een ogenblikje tramrijden. Ga naar die aardige heren die me volgen en bied hen uit mijn naam een tum-tumpje aan...’

Toen hij dat gezegd had moest hij hard lopen om de wegrijdende lijn zeven nog in te halen, maar hij slaagde er in om nog net op het achterbalkon te springen.

‘Op een rijdende tram springen... wéér een overtreding!’ knarsetandde Bulle Bas in de verte.

HOOFDSTUK VIII JORIS GOEDBLOED GAAT OP HET DAK ZITTEN

Toen Joris Goedbloed op de rijdende lijn zeven sprong, wilde commissaris Bulle Bas er meteen met volle snelheid achteraan . . . maar nu bleek eerst duidelijk, met welk een listigheid Joris was opgetreden. Door Joris opgestoot, had Wammes Waggel namelijk de weg versperd met zijn glazenwasserskar, waar hij wenkend voor stond teneinde de verbitterde politiedienaar te doen stoppen.

‘Wat moet dat?’ riep Bulle Bas. ‘Zie je soms niet, dat hier een stopverbod geldt?’ – en hij wees op het nabijzijnde verkeersbord.

‘Ja, maar die enige meneer zei, dat ik u een tum-tummetje moest presenteren!’ riep Wammes dom. ‘Ze zijn erg lekker, zeg!’

‘Ik zal je op de bon slingeren, overtreder!’ bulderde de commissaris getergd, maar inmiddels was Panda flink uit de zijspan gesprongen en hij duwde de glazenwasserskar opzij, zodat de motor er door kon. Bulle Bas gaf gas, en Panda sprong nog net op tijd weer in de zijspan, zodat hij ook de rest van de achtervolging mee kon maken. Natuurlijk was Wammes Waggel helemaal teleurgesteld.

‘Wat zijn sommige personen toch ondankbaar! ach-ach-ja!’ prevelde hij. ‘Foei! Om mij zo af te snauwen . . . Kom, ik ga maar gauw de tum-tum brengen aan die aardige meneer . . .’ en hij stapte op zijn kar en volgde op zijn beurt de voortsnorrende lijn zeven.

Daar had Joris het zich intussen gezellig gemaakt op het achterbalkon. Hij stak een verse sigaret op en keek onbezorgd het leven in. ‘Wat is het

bestaan toch aangenaam!' zo peinsde hij, 'wanneer men een halssnoer van tachtigduizend ducaten in zijn zak draagt en door een vervoersbedrijf naar een veilig punt wordt gereden. Sic transit gloria, roep ik met de klassieken uit . . .'

'Wat zal het zijn, meneer?' vroeg hem de conducteur op gemoedelijke toon.

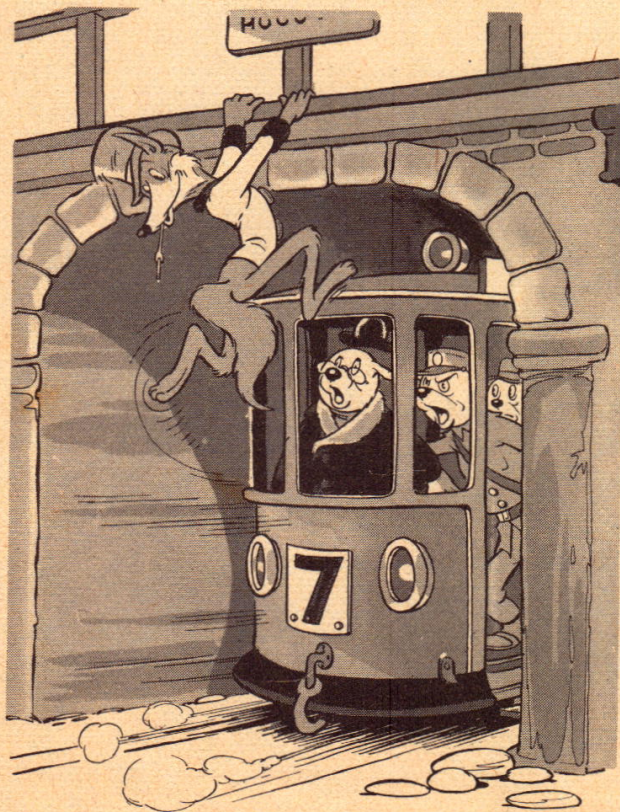
'Ik had gedacht, een enkel ritje van u te kopen, beste . . .' begon Joris joviaal . . . Maar op datzelfde moment werd een heftig geknetter hoorbaar en daar raasde de sterke motorfiets naderbij om, naast het balkon gekomen, met wild getoeter te beduiden dat de tram stoppen moest. Met een enkele blik op het wilskrachtige gelaat van commissaris Bulle Bas en de opgewonden gebaren van Panda, vervolgde Joris tot de conducteur: 'Maar bij nadere beschouwing, goede conducteur, meen ik dat ik liever maar in het geheel geen gebruik meer van uw vervoermiddel zal maken! Spaar dus uw waardevolle kaartjes voor een ander . . .' en meteen klom hij met grote behendigheid langs de steunpaal omhoog naar het dak van de tramwagon.

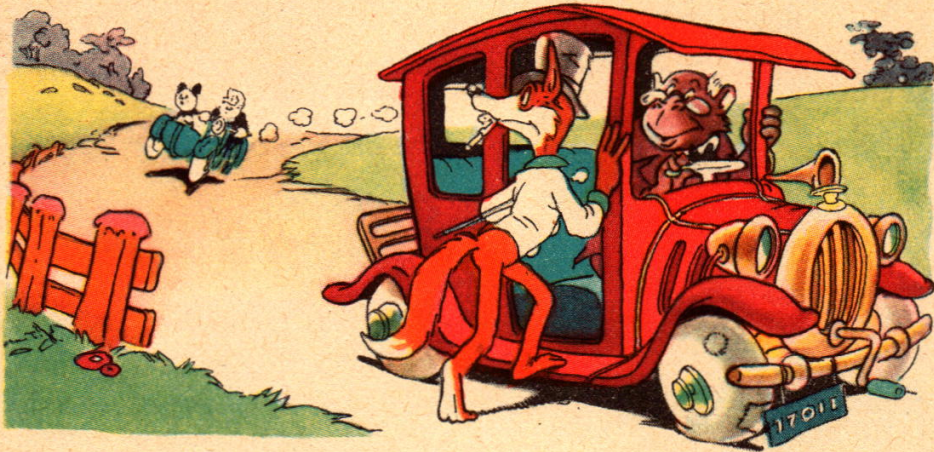
'Dat gaat niet, meneer!' riep de conducteur nog, maar het ging wel, en tot Joris' grote geluk geviel het, dat lijn zeven juist een viaduct naderde, waar de trambaan onderdoor leidde.

'Kom er af!' riep Bulle Bas nog met luider stemme – en Joris antwoordde 'Gaarne' en gehoorzaamde, – maar op een andere manier dan Bulle

Bas verwacht had. Tijdens het voortgaan greep hij namelijk de rand van het viaduct en werkte zichzelf omhoog, terwijl lijn zeven onder hem uitschoof. 'Van een rijdende tram springen is ook strafbaar!' gorgelde de getergde commissaris wanhopig . . . maar toen was Joris al over de leuning van het viaduct geklommen en geheel uit het gezicht verdwenen.

'Hoe komen we daar nu . . .,' mompelde Panda verslagen, want die wilde nog maar steeds het gestolen halssnoer van Mevrouw Sneuf de Toetelaere terug hebben . . .

HOOFDSTUK IX

HET PAARD VAN BOER KAANTJES

Lijn zeven rammelde verder, maar Joris Goedbloed had, zoals we gezien hebben, met een gymnastische sprong de rand van het viaduct weten te bereiken. Enkele atletische zwaaien brachten hem nu al spoedig over de rand, en daar bevond hij zich, tot zijn verrassing, op een snelverkeersweg. Een druk automobiel-verkeer suisde aan hem voorbij, en hij kon niet nalaten om nadenkend zijn hoge hoed naar achteren te schuiven.

‘Waarschijnlijk zullen Panda en diens schurkachtige vriend, de commissaris, mij ook hier achtervolgen om te trachten mij de welverdiende vrucht van mijn eerlijke diefstal afhandig te maken!’ zo peinsde hij. ‘Wat ik mij afvraag is, hoe ik deze plek met een gepaste snelheid zal kunnen verlaten . . . Komaan; ik zal een beroep doen op de zachtere gevoelens van deze haastige lieden!’

En daarmee bedoelde hij, dat hij wilde liften. Hij stelde zich dus in een bevallige houding op aan de kant van de weg, trok zijn gelaat tot een zachte glimlach, en maakte vriendelijk-wuivende gebaren tegen de automobilisten. Helaas hadden de eerste twintig van deze voortrazende lieden het te druk om op hem te letten, maar de een-en-twintigste zag hem staan, en stopte, met de bedoeling om hem mee te nemen.

‘Wie goed doet goed ontmoet! Nobilitate obligatie!’ sprak Joris opgewekt, terwijl hij naar de gereedstaande wagen wandelde. ‘Het is toch mooi dat men nooit vergeefs een beroep doet op zijn medeschepselen . . .’ Zo sprekend wilde hij minzaam instappen, maar op dat ogenblik trof er iets zijn oog dat hem deed verbleken! Want daar naderde met grote snelheid de politie-motor, bemand door Panda en commissaris Bulle Bas, die er door slim omrijden in geslaagd waren ook op de auto-weg te komen.

‘Daar is Joris!’ juichte Panda. ‘We hebben hem!’

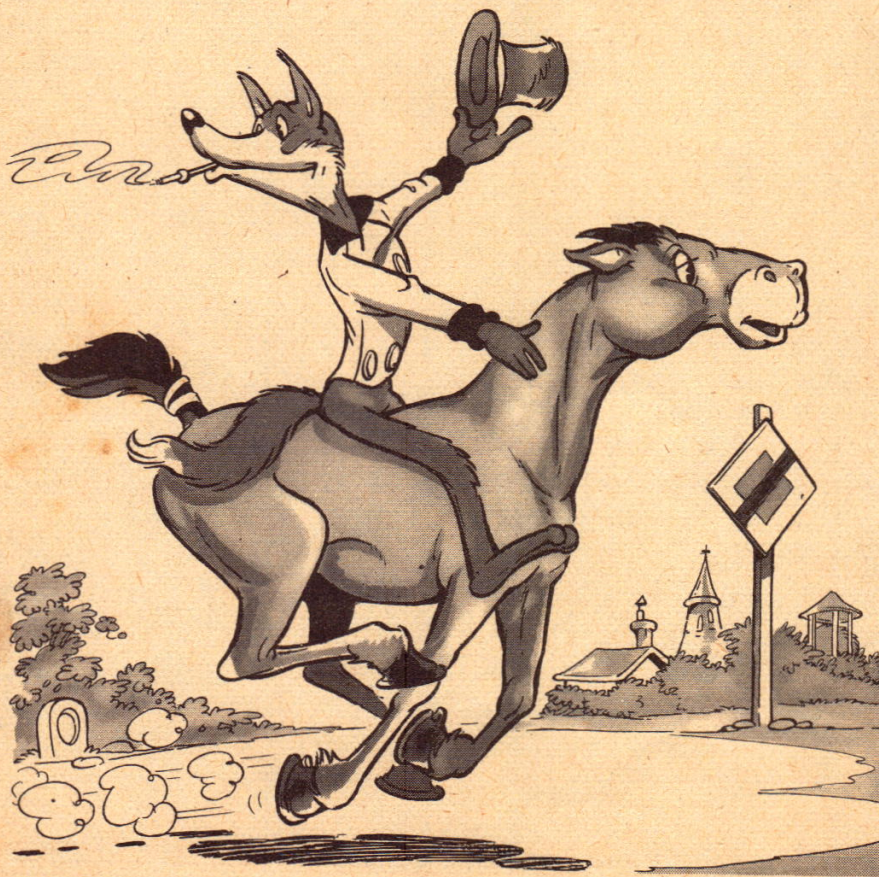
‘Maar we hebben ook iemand die het hier geldende stopverbod overtreedt!’ knarsetandde Bulle Bas, doelend op de vriendelijke automobilist,

die voor Joris had gestopt. 'Die zullen we eerst eens even een proces-verbaal aan de broek hangen, meneer!' En ondanks Panda's protest stuurde hij zijn motor naast de auto, waar hij op barse toon uitriep: 'Kunt u niet uitkijken, meneer? Hebt u uw verkeersborden niet geleerd? Laat me uw auto-papieren maar eens zien!'

De automobilist begon stotterend verontschuldigingen naar voren te brengen, maar Joris Goedbloed wachtte natuurlijk niet af hoe deze woordenwisseling zich verder zou ontwikkelen. Begrijpend dat hij geen tijd had om opnieuw een auto aan te houden, zette hij het op een lopen; en ver hoefde hij niet te gaan om een ander vervoermiddel te vinden.

Aan de kant van deze voorrangsweg bevond zich namelijk het weiland van boer Kaantjes en op dat weiland graasde het bejaarde paard waarvan deze landbouwer zich bij de uitoefening van zijn beroep bediende. Zonder zich te bedenken sprong Joris dit op niets bedacht zijnde dier op de rug, terwijl hij het bovendien een zo ferme klap toebracht, dat het begon te galopperen en de weg op snelde.

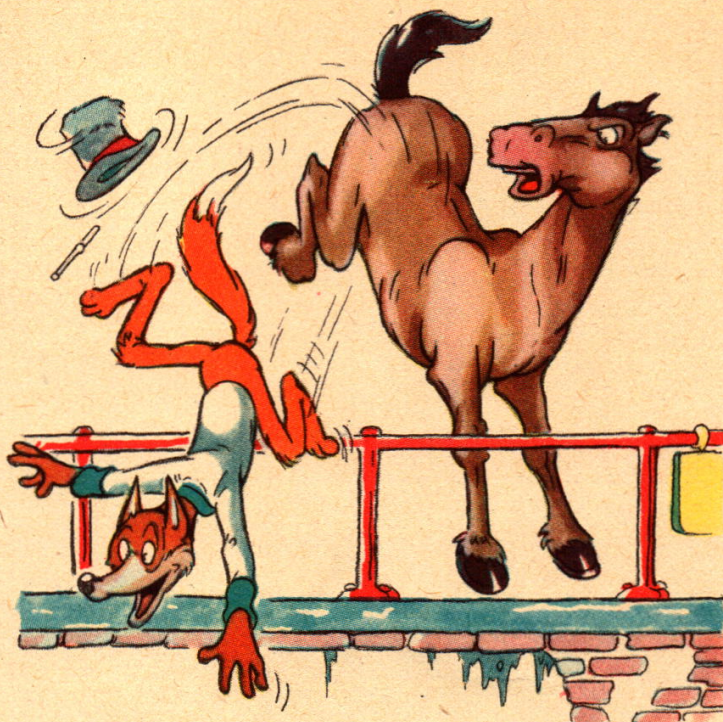
'Ziezo - wij bewegen ons weer voort!' mompelde Joris voldaan, terwijl hij zich met één hand aan de manen vastklemde en de andere afwisselend gebruikte om het dier met zijn wandelstok aan te drijven en

zijn hoed af te nemen voor verbaasde automobilisten. Maar men zal zich voor kunnen stellen, dat zijn opvallende verschijning ook werd waargenomen door Bulle Bas. 'Een paard op een voorrangsweg! Dat is bijzonder verboden!' riep hij uit - en brak het proces-verbaal van de arme automobilist halverwege af, om opnieuw de vervolging in te zetten.

HOOFDSTUK X

OP BEZOEK BIJ DE FAMILIE PAPPENBRIJ

Hoewel Joris Goedbloed zich als een bekwaam ruiter door het drukke verkeer van de voorrangsweg bewoog, werd het hem al spoedig duidelijk dat het paard van boer Kaantjes geen bijzonder goed middel tot ontsnappen vormde. 'Het komt me voor,' aldus sprak de schurk tot zichzelf, 'dat ik enigermate opvallend ben en bovendien niet bijster snel opschiet . . . en dat, terwijl de achtervolgende diender van een stoomfiets voorzien is! Het schijnt dat onze belastinggelden tegenwoordig maar gebruikt worden om nutteloze politie-beambten aan overdadige weelde te helpen. Reeds de Ouden merkten op: Dol et balorem est politia mori!'

Maar al zijn gekeuvel veranderde er niets aan, dat Bulle Bas in dolle vaart achter hem aan kwam, met Panda in de zijspan. 'Nu zullen we dan het halssnoer van Mevrouw Sneuf van Toetelaere in handen krijgen!' riep Panda verheugd – maar de commissaris snauwde: 'Houd toch op over dat onbelangrijke halssnoer! Elf overtredingen heb ik met de schavuit af te rekenen! Door rood licht rijden – van richting veranderen zonder signaal geven – links houden – geen snelheid minderen voor een oversteekplaats – geen voorrang geven aan de brandweer – met drieën naast elkaar fietsen – op verboden wijze rechtsaf gaan – met de handen los van het stuur rijden – op een rijdende tram springen – van een rijdende tram springen . . . en met een paard op een voorrangsweg rijden! Het is schande, meneer!'

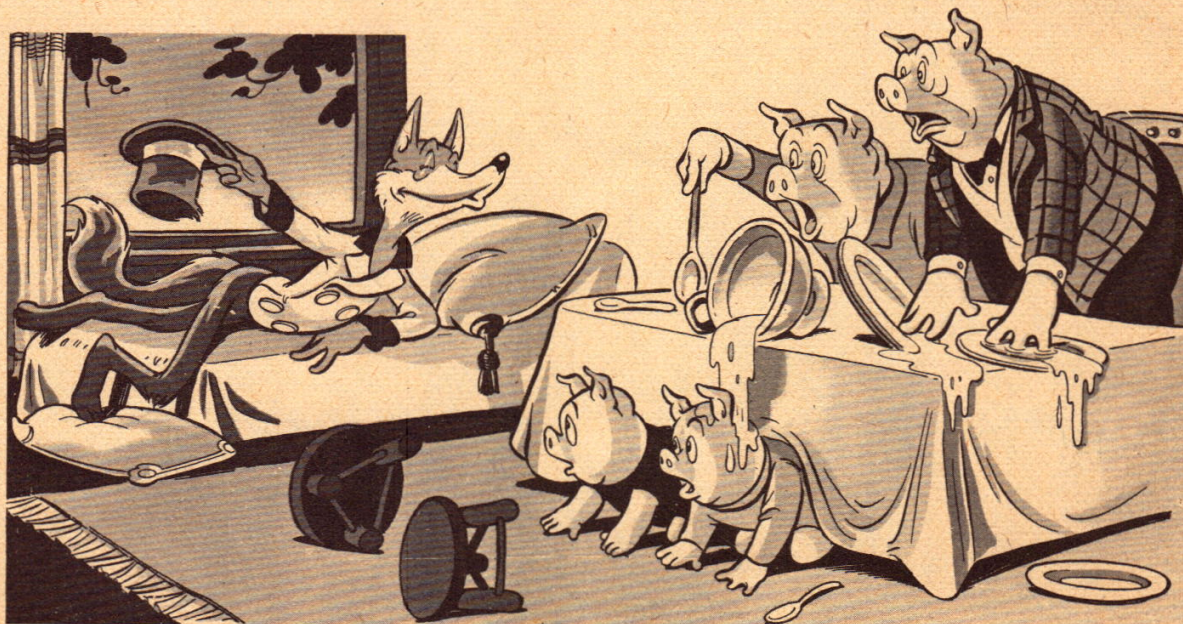
Ze hadden intussen Joris Goedbloed bijna ingehaald, maar op dat ogenblik kwam het toeval de schelm te hulp. Terwijl hij over een tweede viaduct draafde, trachtte hij het paard van boer Kaantjes tot grotere snelheid aan te zetten door het dier nogmaals een gevoelige tik met de

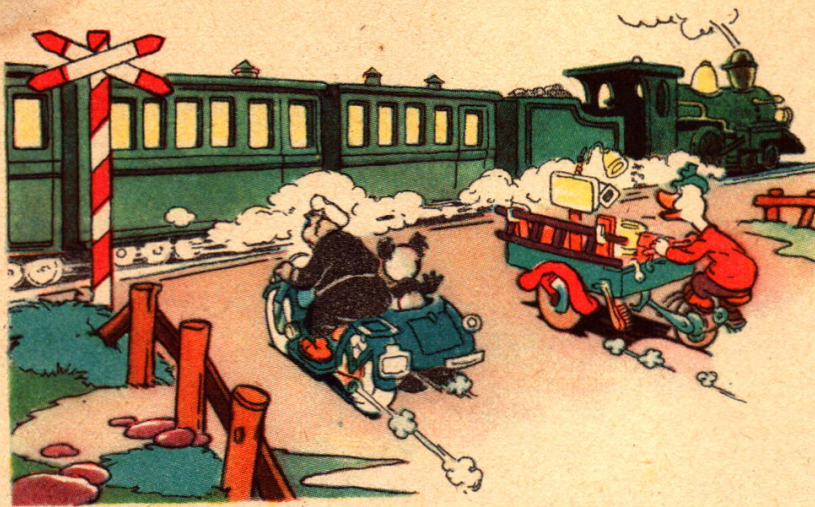
wandelstok te geven; maar nu maakte een edele verontwaardiging zich meester van het geplaagde ros. In protest wierp het met zo'n kracht het achterlijf omhoog, dat Joris er af geslingerd werd en door de lucht suisde! Zo vloog hij over de rand van het viaduct . . . naar beneden . . . en toevalligerwijze door het openstaande venster van een vriendelijk huisje, dat toebehoorde aan de familie Pappenbrij. Deze val had stellig een noodlottig einde gevonden, wanneer zich niet onder de vensterbank van genoemd open venster een gemakkelijke divan had bevonden. De divan veerde aangenaam toen Joris er op belandde en, zijn hoed afnemend, tot de familie Pappenbrij sprak: 'Goeden middag – en eet smakelijk!' Het was hem namelijk bij zijn haastige binnenkomst opgevallen, dat de familie juist aan tafel zat.

Terwijl de heer Pappenbrij op de rug van Mevrouw klopte, aangezien deze zich van verbazing in het gehakt had verslikt, en de kleine Pappenbrijtjes zich angstig onder de tafel verscholen, ging Joris voort: 'Gaarne zou ik uw uitnodiging aannemen om even zo'n smakelijk bordje mee te eten en wat te blijven keuvelen, maar helaas – een dringende afspraak noodzaakt me, om ons aangenaam treffen reeds nu te onderbreken!' Zo sprekend sprong de schurk naar de deur.

Hij had niet eens zo'n haast hoeven te hebben, want Panda en Bulle Bas waren lelijk achter geraakt. 'Dáár moeten we heen!' riep Panda, op een zijweg aan de overkant wijzend – maar Bulle Bas sprak: 'Onmogelijk, jongeman! Zie je dan niet dat wij hier niet links af mogen slaan?'

En dus waren ze wel gedwongen om rechtuit verder te gaan tot zij een andere zijweg tegenkwamen.

HOOFDSTUK XI

DE EENZAME STRATEN- MAKER

‘Mijn hartelijke dank voor uw gastvrijheid!’ riep Joris Goedbloed nog, terwijl hij het huis van de familie Pappenbrij verliet en in draf de straat op ging. Het spreekt vanzelf, dat de gehele familie aan de voordeur samengroefte om deze vreemde bezoeker na te ogen; en zo trok het troepje dan ook de aandacht van Wammes Waggel, die toevallig langs kwam, nadat hij het spoor van Joris intussen lelijk bijster was geraakt.

‘Hihihi . . . wat leukjes dat ik jullie allemaal tref!’ riep Wammes uit. ‘Hebben jullie misschien een aardige meneer gezien die steeds een beetje zenuwachtigjes doet? Ik moet hem een onsje tum-tummetjes brengen, zie je . . .’

De familie, die nog sprakeloos was van verbazing, wees eensgezind in de richting waarin Joris verdwenen was, en daar fietste Wammes dus heen; en de familie stond nog steeds zo te wijzen toen nu eindelijk ook de politie-motor met Bulle Bas en Panda langs raasde.

‘Daar is hij heen gegaan . . .’ riep Panda, de wijzende vingers ziende. ‘Vlug, commissaris, dan krijgen we hem!’

En ja hoor! Toen ze een bocht om gingen zagen ze vóór zich eerst de dapper fietsende Wammes Waggel, en nog weer een eind daarvoor de rennende gedaante van de voortvluchtige Joris Goedbloed. Deze draafde recht af op een geel knipper-licht bij enkele opvallende borden – op een rood-wit hek . . . toen over spoorrails . . . en op hetzelfde ogenblik daverde er een sneltrein langs. De dampende locomotief en de voortijlende wagens onttrokken de vluchteling onverwacht aan het gezicht . . . De motor en de glazenwasserskar wachtten natuurlijk.

‘Die overtreders schijnt te denken, dat knipper-lichten en waarschuwingsborden er maar voor de grap zijn neergezet!’ riep de commissaris verontwaardigd. ‘Op onbewaakte overwegen dient men uit te kijken!’

‘Maar hij is meegesleurd!’ zei Panda verschrikt. ‘O, wat verschrikkelijk . . .’

En toen de trein voorbij was, leek het er heel sterk op dat Panda gelijk

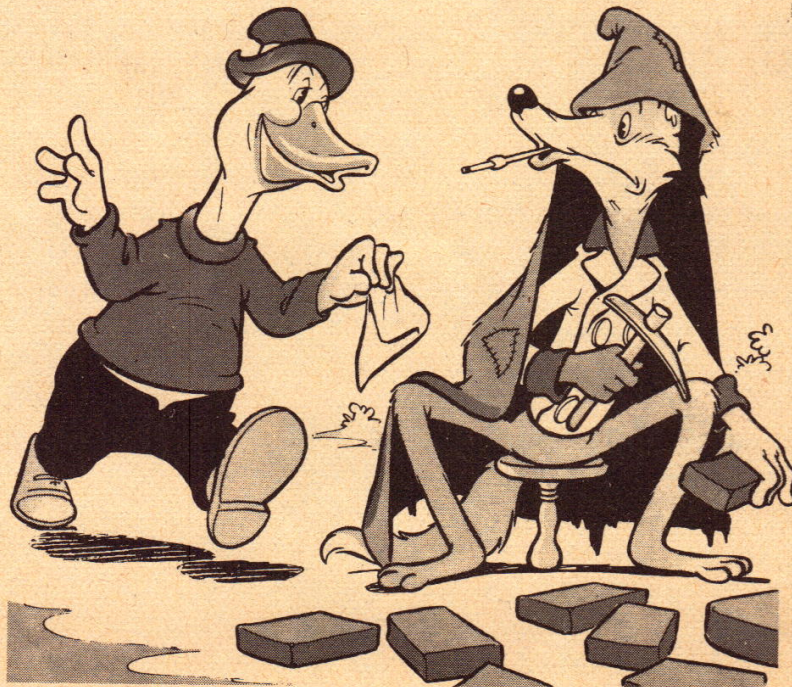
had gehad. De spoorbaan was leeg, maar leeg was ook de weg die er achter lag. Er was helemaal niemand te zien, dan alleen maar een eenzame stratenmaker, die daar rustig klinkertjes zat te kloppen . . .

'Meegesleurd . . . hm . . . hoe kan ik hem dan nog naar behoren bekeuren?' mompelde de commissaris verslagen. En Panda zei: 'En dat halssnoer dan . . . ?'

Zo reden ze, op korte afstand gevolgd door Wammes Waggel, de overweg over, nog steeds zonder iemand te zien. In het voorbijgaan riep Bulle Bas tot de stratenmaker: 'Hè-daar, heb jij misschien een vluchteling gezien? . . .' maar de nijvere wegwerker schudde slechts zwijgend het hoofd.

'Hm . . .' zei de commissaris, 'dan zullen we maar eens wat verderop gaan kijken . . .' en hij gaf meer gas. Reeds waren ze zo met grote snelheid een eind vooruit geschoten, toen zij ver achter zich een kreet hoorden. Daar stond Wammes Waggel lachend bij de stratenmaker terwijl hij hem het zakje tum-tum voorhield.

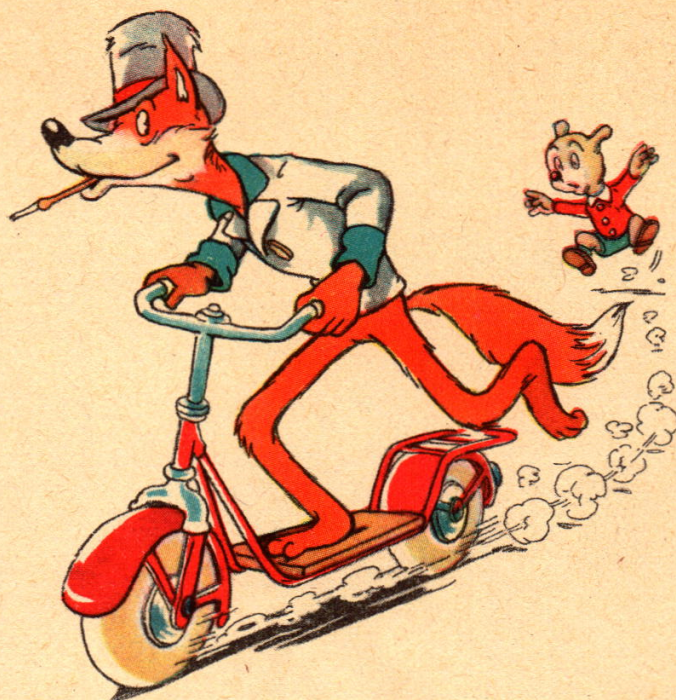
'Hihihi . . . nu speelt die grappige meneer weer stratenmakertje!' gierde Wammes. Maar bij deze woorden kwam Joris overeind – want die was het en geen ander. Hij wierp de jute-zak af, waarmee hij zich onherkenbaar had gemaakt, zette snel zijn hoed weer op, en ging er opnieuw vandoor – maar nu de andere kant uit. We zullen al spoedig zien, welke list hij nu weer bedacht!

HOOFDSTUK XII

DE OVERBLUFTE RALLYE-RIJDER

Joris Goedbloed had nu een kleine voorsprong op zijn achtervolgers, maar een kleine voorsprong betekent niet veel voor een voetganger, die het opneemt tegen een politie-motor, ook al moet deze motor dan nog omgekeerd worden. Zelfs

tegen de glazenwasserskar van Wammes Waggel zou Joris het moeten verliezen wanneer hij niet een snel vervoermiddel wist te vinden.

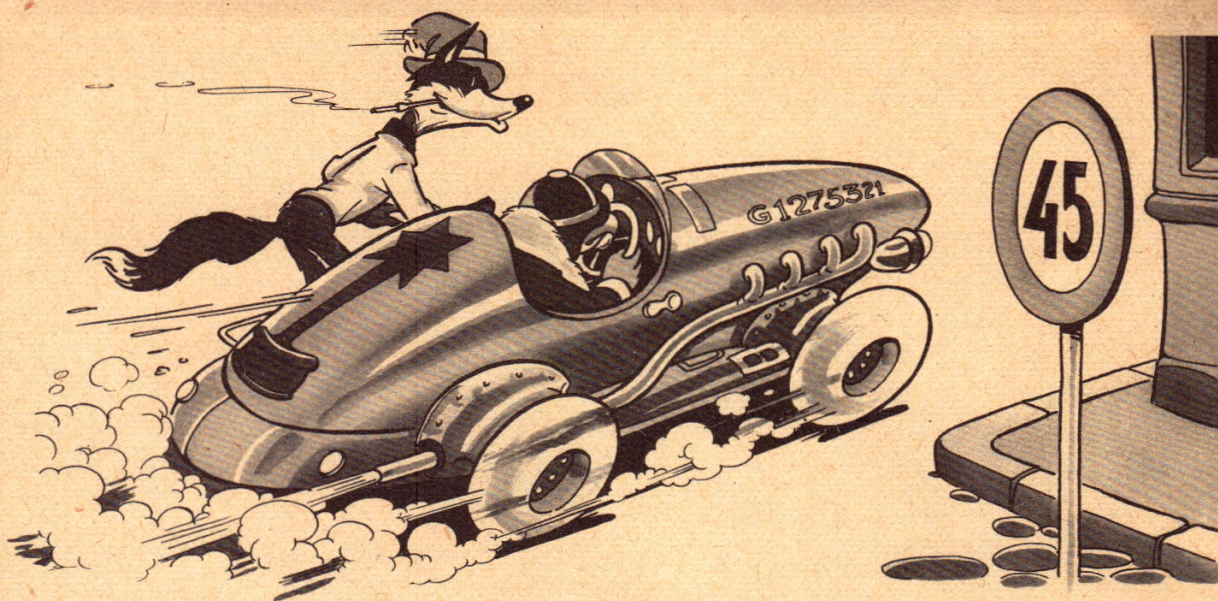
‘En bovendien,’ zo zeide Joris tot zichzelf, ‘bovendien is het draven door straten een vernederende bezigheid, geschikt voor beroepshardlopers en onbeschaafde jongelui, maar niet voor iemand van een betere kom-af, zoals ik. De pedestri nil nisi bonum, zo roep ik mijn klassieke leermeesters na, doch een onbeheerd vehikel ware mij thans welkom . . .’

Nu was er echter helaas geen ander onbeheerd vehikel in de buurt dan de autoped van Jantje Schoorslof. De genoemde Jantje Schoorslof had zich in een snoepwinkel begeven, waar hij een weinig zoethout aan het kopen was, en intussen had hij zijn autoped tegen de gevel van dit winkelbedrijf geplaatst. Het zal onze lezers niet verbazen, dat Joris zich zonder bedenken meester maakte van het tweewielige voertuig en met grote haast wegstepte. Hij begreep echter heel goed, dat dit hem weinig zou baten, want reeds naderde in de verte weer de politie-motor, die nu bovendien nog werd aangemoedigd door de schelle kreten van de beroofde Jantje Schoorslof.

Nu trof het toevallig, dat een paar meter verder juist de rallye-rijder Rolf Roetsers rustig in zijn race-auto stapte, van plan om kalm weg te rijden; en toen Joris Goedbloed dit zag rijpte er weer een plan in zijn brein.

‘Excuseer,’ zei hij, voorbij-steppend. ‘Zulk langzaam verkeer als dat van u is zeer hinderlijk! Wilt u flink rechts blijven om mij, als snelheidsmaniak, voorbij te laten?’

Bij het horen van deze woorden barstte Rolf Roetsers uit in een hartelijk gelach, en hij gaf een beetje extra-gas om de brutale autopedrijder een

lesje te geven . . . maar tot zijn grote verbazing zag hij, dat Joris naast hem bleef rijden zonder tekenen van inspanning te vertonen! Nu werd het de beledigde racer ernst, en op roekeloze wijze meerderde hij snelheid. Hij ging van de veertig naar de tachtig en van de tachtig naar de honderdtien kilometer, zodat we wel mogen zeggen dat hij op levensgevaarlijke wijze door de straten gierde . . . maar niettemin blééf Rolf Roetser steeds maar het glimlachende gelaat van Joris naast zich zien! De verblufte rallye-rijder zou zich minder hebben opgewonden indien hij geweten had, dat Joris zich kalmpjes aan het portier van de racewagen vasthield en zich aldus mee liet slepen.

‘Potverdriecarburatoren-nog-aan-toe!’ riep de geplaagde racer uit, terwijl hij met honderdtien kilometer door een bebouwde kom scheurde, ‘wat is dat voor een autoped?’

‘Een gewoon pedje, mijn waarde; het is de rijkunst van de bestuurder die het hem doet!’ antwoordde Joris fijntjes.

Hij voelde zich genoeglijk gestemd nu hij eindelijk zienderogen won op commissaris Bulle Bas en Panda, maar men zal zich voor kunnen stellen dat deze laatsten zich ernstig ongerust maakten.

‘Mee laten slepen door een sneller voertuig is bedenkelijk,’ mompelde Bulle Bas, die alles uit zijn motor haalde wat er in zat; ‘maar bovendien wordt daar een voorgeschreven maximum-snelheid overschreden, en dat wordt een fikse bekeuring!’

‘En het is zo gevaarlijk,’ zei Panda angstig. ‘Hoe moet dat aflopen?’

HOOFDSTUK XIII

DE SCHRIK VAN KAPITEIN PLOFPIEP

De roekeloze racer Rolf Roetser voerde de snelheid van zijn gestroomlijnde wagen nog op tot honderdtwintig kilometer; en aangezien dit alles plaats vond op een weg met verschillende bochten en wel enig verkeer, zal men kunnen begrijpen dat hij al zijn aandacht en behendigheid bij het rijden nodig had, en langzamerhand rood werd van de inspanning. Het verbaasde hem dan ook buitengewoon, dat de autopedrijder naast hem geen enkel teken van vermoënis gaf – integendeel; Joris knikte hem zo nu en dan eens bemoedigend toe en keuvelde over koetjes en kalfjes.

‘Ge moet weten,’ zo sprak hij minzaam, ‘dat ik een buitengewoon liefhebber van koetjes ben; maar ook kalfjes kunnen mij zeer bekoren. Vooral op een namiddagritje, zoals nu, sla ik gaarne de dartele dieren in de weide gade – maar om er dan vooral véél te zien rijd ik meestal iets sneller dan ik thans voor uw genoegen doe . . .’

‘Nu breekt mijn klomp!’ riep Rolf Roetser – maar wat er brak was niet zijn klomp (hij droeg trouwens geen klompen) maar een van de autobanden en dat was erger! Bijna was er nu gebeurd wat Panda al zo lang vreesde, namelijk een ongeluk . . . de auto begon na een luide knal gevaarlijk te slingeren, en alleen door een groot vertoon van rijkunst en door zeer krachtig remmen wist de racer een ernstig ongeval te voor-

komen. Maar toen de wagen ging slingeren, gebeurde wat te voorzien was geweest; toen moest Joris Goedbloed namelijk zijn houvast aan het portier loslaten. Vervolgens remde Roetser, maar aangezien Joris op zijn autoped niet remmen kón, suisde hij met volle snelheid verder . . .

‘Wat geeft men de kinderen toch een armzalige uitrusting mee op een dergelijk pedje,’ zo peinsde hij, terwijl hij voortsnorde. ‘Men kan er zelfs bij een eenvoudig vaartje van honderdtwintig kilometer niet meer mee remmen. Riepen dan de Ouden vergeefs hun waarschuwing: Ad rem?’

Maar intussen dreigden er zeer ernstige dingen te gebeuren. In zijn dolle vaart naderde Joris nu namelijk een kruispunt, en van links marcheerde juist een colonne soldaten op dit kruispunt toe. ‘Kapitein . . .’ riep een angstige vaandrig, ‘er komt een dolle van rechts!’ ‘Dat mag niet hinderen!’ bulderde kapitein Plofpiep terecht. ‘Militaire colonnes hebben altijd voorrang. Voorwaarts, strijders! Eén-twee-in de maat!’ En stampend en dreunend ging de troep op het kruispunt toe. Soldaten doen altijd alles wat hun kapitein zegt, en dus stapten deze soldaten verder zonder op of om te kijken, óók toen Joris Goedbloed er tegen aan reed. ‘Geeft acht! Halt! Mars! Omsingelen! Aanvallen! Looppas!’ riep kapitein Plofpiep verward. Hij riep maar wat, omdat hij begreep dat hij wel een of ander bevel moest geven – maar het hielp hem weinig in de ontstane verwarring. Joris schepte namelijk een soldaat op het stuurte van zijn autoped, en een tweede soldaat kwam op de schoot van die eerste soldaat te zitten, en intussen struikelde er achter hem alweer een andere soldaat over het achterwielte – en toen die soldaat struikelde, struikelden ze allemaal, en lag daar de hele troep op de grond. ‘Presenteert! Afdeling! Eén-twee!’ riep kapitein Plofpiep verontwaardigd – maar de enige die naar hem luisterde was Joris Goedbloed. Joris stond op uit de stapel gevallenen, stofte zijn jas af, en zei beleefd: ‘Neem me niet kwalijk, kapitein – u moet maar denken dat het een goede oefening is voor de jongens!’ En intussen riep Bulle Bas, die in de verte nader daverde: ‘En dat is dan al de vijftiende verkeersover-treding van de schurk! Hij zal er van lusten!’

HOOFDSTUK XIV

JORIS GOEDBLOED STEUNT DE MIDDENSTAND

Nu de autoped begraven lag onder een stapel gevallen soldaten, moest Joris Goedbloed weer lopen . . en het was maar goed dat hij dit héél snel deed, want anders had hij misschien nog wel een klap gekregen van de ziedende kapitein Plofpiep. Deze militair had het echter te druk om de overtreder te achtervolgen, aangezien hij al zijn gestruikelde soldaten weer moest sorteren en opnieuw opstellen . . . en bovendien zag hij, dat commissaris Bulle Bas en Panda op de politie-motor voorbijsuisden, druk bezig met de achtervolging.

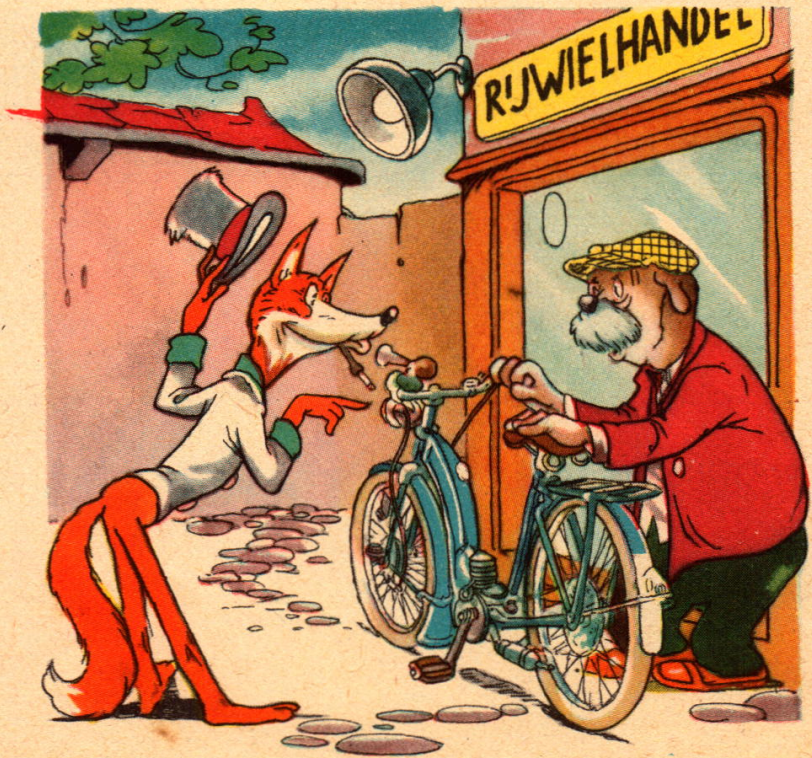
‘Vijftien verkeersovertredingen!’ brieste de commissaris. ‘Dat wordt brommen voor deze schurk!’

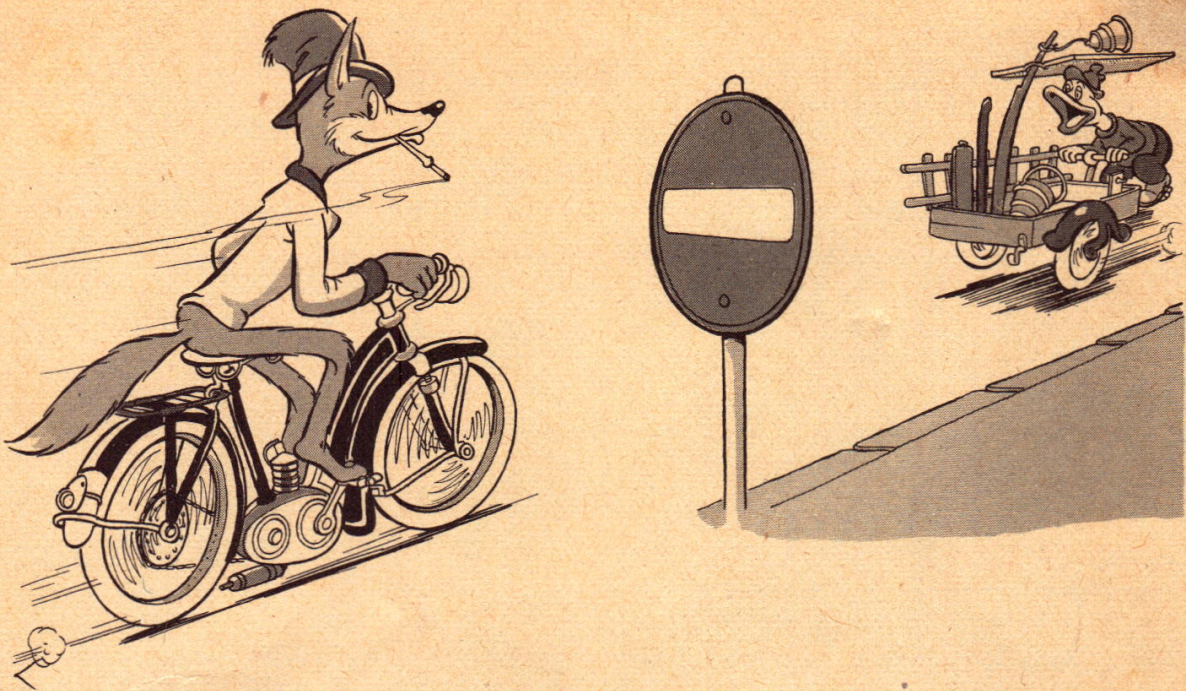
‘U vergeet maar steeds het halssnoer van Mevrouw Sneuf van Toetelaere . . .’ protesteerde Panda, ‘en die mevrouw heeft nog wel een beloning uitgeloofd!’

‘Wat Snoef! Wat Teutelingen!’ riep Bulle Bas. ‘Eerst orde op het verkeer, zeg ik maar – anders gebeuren er nog méér ongelukken!’

Terwijl zij zo pratend voortreden, wonnen zij zienderogen op Joris, en dat wist de schelm zeer goed; en aangezien hij het kostbare halssnoer beslist in veiligheid wilde brengen, bedacht hij nog eens een wanhopige list. Hij kwam namelijk juist langs de rijwielhandel van de Gebroeders Knetter, en hij trof het, dat de oudste gebroeder zich voor de ingang ophield met een nieuwe bromfiets, die hij in het winkelvenster te pronk en te koop wilde zetten.

‘Ach waarde heer, welk een bijzonder aardige brommer vertoont ge daar!’ riep Joris Goedbloed opgetogen. ‘Ik neem aan dat de prijs billijk is en dat de kwaliteit uitstekend genoemd mag worden! Goed zo! Weet dan, mijn beste, dat ik gaarne steun verleen aan de flinke, handeldrijvende

middenstand. Met vreugde zal ik dan ook voornoemd bromvoertuig van u kopen, maar veroorloof mij even proef te rijden. Gij zoudt toch niet willen, nietwaar, dat ik een brommer in een zak zou kopen?' En met deze rappe woordenvloed rukte hij de geheel overblufte Gebroeder Knetter het fietsje uit de hand, sprong er op, startte het motortje, en bromde weg. Nu had hij meteen een flink vaartje, maar vergeleken met de politie-motor was het natuurlijk niet veel bijzonders. Om afstand te winnen begon Joris dan ook langs de verkeerde kant van een vluchtheuvel te rijden, hoewel een wit pijltje in een blauwe cirkel hem duidelijk de goede kant wees; en daarna ontzag hij zich niet om een hoek om te slaan en een straat in te rijden, die verboden was voor alle verkeer uit deze richting!

'Vlug, commissaris, hem achterna!' riep Panda, die zag dat ze de boosdoener nu eindelijk op de hielen zaten . . . maar commissaris Bulle Bas schudde somber het hoofd. 'Zeventien verkeersovertredingen . . .' mompelde hij, 'maar ik kan toch niet een straat met éénrichting-verkeer van de verkeerde kant inrijden? Dat zou een slecht voorbeeld zijn, meneer! Wij moeten omrijden!'

Dat omrijden was een heel eind, en intussen zoefde Joris Goedbloed genoeglijk op zijn bromfietsje verder – tegen het verkeer in, maar veilig. En hij had niet in de gaten, dat van de andere zijde der straat een zonderling, maar bekend voertuig naderde: de glazenwasserskar van Wammes Waggel!

HOOFDSTUK XV

PANDA GAAT NAAR DE SPAARBANK

Toen Joris Goedbloed er op een autoped vandoor ging, achtervolgd door Panda en de commissaris, bleef Wammes Waggel alleen achter op zijn glazenwassersfiets. Dat was al in hoofdstuk 12, en het is dus al een hele tijd geleden. In al die tijd bleef Wammes Waggel droevig rondrijden, op zoek naar Joris. 'Ach-ach-ja . . . wat is die vriendelijke meneer toch onrustig!' klaagde hij. 'Eerst mochten we ramen voor hem wassen en toen mocht ik tum-tum voor hem gaan kopen, maar nu loopt hij steeds maar te spelen en ik kan hem niet pakken, en dat is zo jammer want als ik hem de tum-tum breng mag ik er misschien ook wel eentje van hebben . . .'

En terwijl hij zo fietste gebeurde het, zoals we al zagen, dat hij plotseling in een straat met één-richting verkeer Joris van de verboden kant zag komen, gezeten op een bromfiets. 'Maar nu zal ik je pakken – hihihihhi . . .' gichelde Wammes; en onder de kreet: 'Leukerd – nou heb ik je! Jij bent hem . . .' draaide hij zijn glazenwasserskar dwars over de straat.

En toen gebeurde het! Joris botste met volle vaart tegen de kar aan, zodat de bromfiets onder hem uitschoot. Misschien zou de schurk nu nóg wel kans hebben gezien om weg te lopen, als zijn hoofd niet klem was komen te zitten tussen de sporten van de ladder . . . nou, en daar zat hij dan! Toen een ogenblik later de commissaris verscheen, die met Panda had omgereden, toen had hij niets anders meer te doen dan de voortvluchtige de handboeien om te doen, terwijl hij riep: 'Zeventien verkeersovertredingen, meneer! Dat zult u bezuren! Zeventien processen-verbaal aan uw broek! Zeventien bekeuringen . . .'

'En het halssnoer van Mevrouw Sneuf van Toetelaere!' sprak

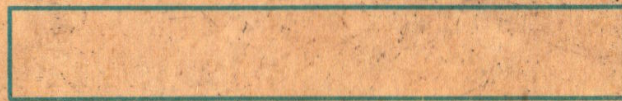
TIJDVAK VAN UITREIKING

	Hoofdstuk
Panda vindt een betrekking 1 tot 15 October 1953	1
Een zonderlinge klant 16 tot 31 October 1953	2
Joris Goedbloed op de vlucht 1 tot 15 November 1953	3
Wammes Waggel heeft tum-tum gekocht 16 tot 30 November 1953	4
Lambert Radijs verliest andijvie 1 tot 15 December 1953	5
VEILIG-VERKEER-SPEL	
15 December 1953 tot 15 Januari 1954	
Brand bij de Weduwe Poothakker 16 tot 31 Januari 1954	6
Ontsnapping op lijn zeven 1 tot 15 Februari 1954	7
Joris Goedbloed gaat op het dak zitten 16 tot 28 Februari 1954	8
Het paard van boer Kaantjes 1 tot 15 Maart 1954	9
Op bezoek bij de familie Pappenbrij 16 tot 31 Maart 1954	10
De eenzame stratenmaker 1 tot 30 April 1954	11
De overblufte rallye rijder 1 tot 15 Mei 1954	12
De schrik van kapitein Plofpiep 16 tot 31 Mei 1954	13
Joris Goedbloed steunt de middenstand 1 tot 15 Juni 1954	14
Panda gaat naar de spaarbank 16 tot 30 Juni 1954	15

De eigen Bank in eigen hand

AANGEBODEN DOOR DE
SPAARBANK VAN DE COÖPERATIEVE
BOERENLEENBANK

Aangesloten bij de

Coöp. Centrale Raiffeisen-Bank te Utrecht